

APPROVAL

NAAM: *SAROKA... Danitscha*

verleent aan de AdeKUS kosteloos de niet-exclusieve toestemming om haar/zijn afstudeerscriptie
binnen de institutional repository beschikbaar te stellen aan gebruikers binnen en buiten de
AdeKUS.

Paramaribo, *19 okt 2016*

Handtekening: *[Signature]*

ANTON DE KOM UNIVERSITEIT VAN SURINAME

Faculteit der Maatschappijwetenschappen
Studierichting Public Administration

DECENTRALISATIE VAN HET ECONOMISCH BELEID IN CHINA

Thesis ter verkrijging van de graad van Bachelor of Science in Public Administration

Sardha, Danitscha
Begeleider: Mr. M. Hubard MSc.
Paramaribo, november 2014

Voorwoord

De driejarige bacheloropleiding Public Administration aan de Anton de Kom Universiteit van Suriname wordt afgesloten met het doen van een afstudeeronderzoek welke wordt vastgelegd in een thesis zoals deze en het succesvol verdedigen ervan tijdens het afstudeertentamen. Reeds bij het begin van de bacheloropleiding en gaandeweg de opleiding kreeg ik bij verscheidene vakken te maken met het fenomeen van de opkomst van de Aziatische Tijgers. Daar ik deze landen reeds eerder bezocht heb, boeide de politieke en economische ontwikkelingen van deze landen en vooral China mij des te meer. Ik heb daarom ook toen de gelegenheid zich voordeed bewust voor het vak Internationale Handelstheorie en Beleid binnen de studierichting Economie gekozen als keuzevak, omdat ik daarmee meer inzicht wilde krijgen in het internationale handelsbeleid van verschillende landen en vooral China. Waarom uitgerekend China?

China is een zeer belangrijke handelspartner in de wereld en een economische mogendheid waar machtige landen zoals de Verenigde Staten (VS) zeker rekening mee moeten houden. Een belangrijk kenmerk van de opkomst van de Aziatische Tijgers, is de toename van de Buitenlandse Direkte Investeringen, welk het gevolg was van het opengooien van de markten van desbetreffende landen. Ook moeten we niet uit het oog verliezen dat China ook tot de BRICS- groep behoort. Als we in ons eigen land kijken, zien wij steeds meer Chinese bedrijven binnen verscheidene sectoren steeds uit de grond rijzen. Nu is het zo dat juist zo een openmarkt- beleid perfect past in het plaatje van kapitalistische systemen. China daarentegen is (was) juist een uitermate communistisch land. Hierdoor werd mijn nieuwsgierigheid naar het economisch systeem van China steeds groter en bij het zoeken naar informatie stuitte ik elke keer op een belangrijk aspect: decentralisatie.

Voor mij de reden om onderzoek te doen naar de invloed van decentralisatie van het economisch beleid op de positie van het hedendaagse China als economische grootmacht.

Ik wil een ieder, in het bijzonder mijn ouders, mijn dochter en Mej. Mistral. van Lierop, hartgrondig dank zeggen voor hun ondersteuning op welke wijze dan ook gedurende de afgelopen drie jaren. Een bijzonder woord van dank gaan uit naar Dhr. S. Abdoelrahman (Richtingscoördinator van de studierichting Public Administration) en mijn begeleider Mevr. M. Hubard die ten alle tijde bereid waren mij de juiste richtlijnen te geven voor het doen van mijn afstudeeronderzoek.

Paramaribo, November 2014

Inhoudsopgave

Inleiding	6
Hoofdstuk 1 Het Chinees economisch beleid vóór de decentralisatie van de jaren '80.....	9
1.1 Decentralisatie algemeen	9
1.2 Het Chinese Rijk	10
1.2.1 De inrichting van het keizerlijke overheidssysteem	10
1.2.2 Het economisch beleid van het Chinese Rijk	12
1.2.3 De economische achterstand van het Chinese Rijk.....	13
1.3 De Volksrepubliek China	14
1.3.1 De publieke sector van de Volksrepubliek China	14
1.3.2 Het economisch beleid van de Volksrepubliek China tot 1980.....	17
Hoofdstuk 2 Het Chinees economisch beleid na de decentralisatie van de jaren '80	19
2.1 De hervormingen van de jaren '80.....	19
2.1.1 De aanleiding voor de hervormingen	19
2.1.2 De hervormingen in twee fasen	20
2.1.3 Decentralisatie als belangrijk aspect binnen de hervormingen.....	22
2.2 Het economisch beleid na '80	24
2.2.1 De "Vier Modernisering".....	24
2.2.2 Buitenlandse Direkte Investeringen	26
2.2.3 De toetreding tot de Wereld Handelsorganisatie.....	27
2.2.4 De Westerse Ontwikkelingsstrategie (WDS).....	28
Hoofdstuk 3 China als economische grootmacht.....	30
3.1 De economische positie van China vóór '80	30
3.2 De economische positie na de hervormingen	31
3.2.1 Oorzaken van de economische groei.....	31
3.2.2 Internationale handel	32
3.2.3 De financiële sector	34
3.2.4 Uitdagingen	35
3.3 Toekomstperspectieven	37
3.3.1 Het 12 ^{de} Vijfjarenplan.....	37
3.3.2 Het China 2030 Rapport.....	39

Conclusie	42
Aanbevelingen	45

- Bijlage 1: Overzicht van de Chinese dynastieën
- Bijlage 2: De indeling van het huidig gedecentraliseerd Chinees systeem
- Bijlage 3: De 3 regionen waar China in verdeeld was gedurende de WDS

Figuren- en tabellenlijst

Figuur 1: De instituten van de Chinese Communistische Partij.....	16
---	----

Lijst van afkortingen

ADB	Asian Development Bank
ASEAN	Association of Southeast Asian Nations
BBP	Bruto Binnenlands Produkt
BBVA	Banco Bilbao Vizcoya Argentina
BNP	Bruto Nationaal Produkt
BRICS	Brasil Russia India China South-Africa
CCP	Chinese Communistische Partij
CPI	Corruption Perceptions Index
EIUD	Economic Intelligence Unit database
EU	European Union
IMF	International Monetary Fund
KPMG	Klynveld Peat Marwick Goerdeler
OECD	Organisation for Economic Co-operation and Development
R&D	Research and Development network
TFP	Total Factor Productivity
TVE	Township and Village Enterprises
USD	United States Dollars
USSR	Union of Soviet Socialist Republics
VN	Verenigde Naties
VRC	Volks Republiek China
VS	Verenigde Staten van Amerika
WDS	Western Development Strategy
WHO	World Health Organisation
WTO	World Trade Organisation

Inleiding

Eén van de meest besproken economische ontwikkelingen heden ten dage in de wereld is de economische groei van de Volksrepubliek China. Het zuidoost Aziatisch land met een geschatte bevolkingsaantal van ongeveer 1.350.695.000 inwoners (De Wereldbank, 2012), heeft in de periode 1978 – 2013 een gemiddelde jaarlijkse groei van het Bruto Binnenlands Product (BBP) van bijna 10% gekend (Morrisson W., 2013), dit in schril contrast met de periode vóór 1978 waarbij de gemiddelde groei van het BBP rond de 3% lag (Xiaodong Zhu, 2012).

Na de vestiging van de Volksrepubliek China in 1949, meende de Chinese overheid, net als verschillende andere overheden in die tijd dat economische groei bewerkstelligd kon worden door verhoogde investeringen in zware industrieën waaronder de staal- en cementindustrie en de productie van zware machines ('d Hooghe I., 2011). Deze strategie was gebaseerd op de accumulatie van kapitaal, niet duurzaam en had negatieve gevolgen voor de welvaart van de bevolking. De Grote Stap Voorwaarts, zoals deze strategie genoemd werd, kon de groei van het BBP niet omhoog brengen en had bovendien een vernietigend effect op de agrarische productie ('d Hooghe I., 2011; Vogel E., 2011). Gedurende de Grote Stap Voorwaarts stierven meer dan 30 miljoen Chinezen terwijl het land nog de naschokken voelde van de Culturele Revolutie (Vogel E., 2011). Het gemiddeld inkomen van de Chinese boeren bedroeg ongeveer \$40 per jaar en de graanproductie nam enorm af. Ook onder de militairen heerste er ontevredenheid en wanorde (Vogel E., 2011). De transport en communicatie infrastructuur verkeerden in slechte staat en de fabrieken draaiden met zeer oude machines die in de jaren '50 geïmporteerd waren uit de toenmalige Sovjet Unie.

Het industrieel beleid van de Chinese overheid in de periode na de onafhankelijk tot de eind jaren '70 kenmerkte zich dus door tegenstrijdige impulsen en een groot aantal onjuiste allocaties van hulpbronnen welke leidden tot een achteruitgang van de gezamenlijke productie, herhaaldelijke voedsel crises en een lage levensstandaard ('d Hooghe I., 2011).

Aan het eind van de jaren '70 werd een aanvang gemaakt met een reeks van hervormingen welke als voornaamste doel hadden het op gang brengen van economische groei. Elk één die een duik neemt in de Chinese geschiedenis wordt onvermijdelijk geconfronteerd met de hervormingen in China die begonnen aan het eind van de eind jaren '70. Een naam die onlosmakelijk verbonden is met die hervormingen is Deng Xiaoping: lid van het toen machtige Politbureau, voorzitter van de Centrale Militaire Commissie van de Chinese Communistische Partij, onder- voorzitter van de Chinese Communistische Partij en adviseur van toenmalig premier Zhao Ziyang. Ondanks het feit dat hij nooit een officiële leiderspositie heeft vervuld, kon

hij mede dankzij zijn politieke vaardigheden en brede kijk op economische ontwikkeling en buitenlands beleid enorme invloed uitoefenen en zo bewerkstelligen dat zijn visie en of ideeën doorgevoerd en geïmplementeerd werden (Vogel E., 2011).

Een prominent aspect welke deel uitmaakte van de hervormingen is de decentralisatie van het economisch beleid geweest. Mao Tse Tung was reeds begonnen met decentralisatie echter was die in schril contrast vergeleken met de decentralisatie van Deng. Decentralisatie onder Mao probeerde de lokale politieke cohesie te behouden door zwaar te leunen op ideologische aansporingen. Deng, in tegenstelling, voerde een decentralisatie van het besluitvormingsproces in, door het versterken en institutionaliseren van administratieve en organisatie bevoegdheden (Vogel E., 2011).

De veranderingen in het administratief en politiek beheer van de Chinese Communistische Partij (CCP) leidden tot het willen behouden van machtige instituties op plattelandsniveau. In het eerste stadium van de hervormingen was het organisatorisch beleid vooral gericht op het staats- kader. De partij kanaliseerde zijn organisatorische macht in het verbeteren van de opleiding en de controle van technische en leidinggevende ambtenaren. Dit zou van grote invloed blijken op de industrialisatie van het platteland. Het Derde Plenum (de Derde Plenaire Vergadering) van december 1978 luidde dan ook de adaptatie van nieuwe economische beleidsinzichten in.

Binnen de afgelopen 35 jaar heeft China zich weten op te werken als een economische grootmacht in de wereld. Volgens een studie van het OECD gedaan in 2010 was de gemiddelde groei van het BNP 10,2% met een inflatie van 1,8% en zal naar verwachting in 2017 zelfs dat van Europa en de V.S. overschrijden. De vraag waarop in deze thesis antwoord zal worden gegeven luidt daarom dan ook als volgt:

“Op welke wijze heeft decentralisatie van het economisch beleid in China geleid tot haar positie als economische grootmacht?”

Om een gedegen antwoord op bovenstaande vraag te kunnen geven is onder andere gebruik gemaakt van de volgende deelvragen:

- Wat waren de achterliggende gedachten voor de decentralisatie?
- Hoe zag het economisch beleid van China vóór en na 1980 eruit?
- Hoe verliep het decentralisatieproces ?
- Op grond van welke feiten kan gesteld worden dat China daadwerkelijk een economische grootmacht is?

- Wat zijn de toekomstperspectieven en welke mogelijke uitdagingen zal China tegemoet moeten zien?

Methodologie

Bij dit onderzoek is er een literatuurstudie gedaan en heeft dus een kwalitatief beschrijvend karakter.

Maatschappelijke relevantie

Middels dit stuk wordt beoogd een beter inzicht te verschaffen in de ontwikkeling van China, een land waar Suriname verschillende betrekkingen mee onderhoudt en waarbij vele uit China afkomstige burgers nu deel uitmaken van de Surinaamse samenleving.

Wetenschappelijke relevantie

Deze thesis zou kunnen dienen als wetenschappelijke basis voor verder diepgaand onderzoek naar de hervormingen in de Chinese geschiedenis en welke bijdrage de decentralisatie, de belangrijkste factor van die hervormingen, geleverd heeft bij de opkomst van China als grootmacht.

Structuur

In hoofdstuk 1 wordt het begrip “decentralisatie” nader uitgelegd en wordt het economisch beleid van het Chinese Rijk en de Volksrepubliek China tot de jaren '80 belicht. Vervolgens komt in hoofdstuk 2 het economisch beleid na de decentralisatie van de jaren '80 aan de orde, waarbij ook de toetreding tot de WTO, de Buitenlandse Direkte Investeringen en de Westerse Ontwikkelingstrategie belicht worden.

In hoofdstuk 3 wordt een licht geworpen op de huidige positie van China als economische grootmacht en wordt gekeken naar de oorzaken van de economische groei en waarbij ook de rol van China als grootste producent van eindprodukten, de financiële sector en de internationale handel bekeken worden. Dit hoofdstuk wordt afgesloten met de toekomstperspectieven en mogelijke uitdagingen voor China en het economisch beleid zoals uitgestippeld volgens het 12de Vijfjarenplan.

Tot slot van deze thesis volgt de conclusie waarin antwoord zal worden gegeven op de vraag op welke manier de decentralisatie van het economisch beleid in China geleid heeft tot haar positie als economische grootmacht gevolgd door de aanbevelingen.

Hoofdstuk 1 Het Chinees economisch beleid vóór de decentralisatie van de jaren '80

In dit hoofdstuk wordt het begrip decentralisatie nader uitgelegd en wordt ingegaan op de institutionele structuur en het economisch beleid van het Chinese Rijk en de Volksrepubliek China tot de jaren '80 waar de decentralisatie in principe gestalte kreeg.

1.1 Decentralisatie algemeen

Het begrip decentralisatie kent ruim drie betekenissen :

- In algemene staats- en bestuursrechtelijk zin duidt het op het bestaan van overheidsinstellingen die een zekere onafhankelijke plaats innemen ten opzichte van de centrale overheid.
- In de tweede betekenis beschrijft decentralisatie een proces waarin de eigenstandige rol van decentrale overheidsinstellingen ten opzichte van de centrale overheid wordt verbreed of versterkt.
- De derde – meest concrete – betekenis van decentralisatie gaat in op de feitelijke overdracht van taken en bevoegdheden aan gemeenten.

(Boogers M., Schaap. L, Karsten N. & van den Munckhof E.D., 2008, p. 9)

Decentralisatie kan het best omschreven worden als :

“...het overlaten of toekennen van de bevoegdheid tot regeling en bestuur aan lagere publiekrechtelijke lichamen, waarbij deze in de mogelijkheid worden gesteld een eigen beleid te voeren (waaronder begrepen het naar eigen inzicht nemen van initiatieven), en waarbij controle op de uitoefening van dat beleid in eerste instantie geschiedt door gekozen vertegenwoordigers van burgerij of belanghebbenden” (Geers C.M., 1986, p. 17)

Decentralisatie is het tegenovergestelde verschijnsel van centralisatie welke meer het onttrekken van bestaande taken en bijbehorende bevoegdheden aan lagere overheden ten behoeve van hogere inhoudt en waarbij de behartiging van taken door lagere overheden in toenemende mate wordt beïnvloed door de hogere.

Op basis van het gebied, de functie en de personen waar decentralisatie betrekking op zou hebben wordt een onderscheid gemaakt van de volgende vormen:

- Territoriale decentralisatie, welke aangeeft dat de lagere overheden belast zijn met het algemeen bestuur binnen hun territoriaal beperkte grenzen en waarbij er dus sprake is van een duidelijk omliggend gebied (Geers C.M., 1986).

- Functionele decentralisatie, waarbij er sprake is van een sectorbestuur en de overgedragen bevoegdheden beperkt worden tot een bepaalde functie of cluster van functies (Geers C.M., 1986).
- Institutionele of bestuurlijke decentralisatie, waarbij slechts die personen bij betrokken zijn aan wie bepaalde bevoegdheden met betrekking tot beleidsvoorbereiding en -uitvoering zijn toebedeeld. Hier wordt een verdere onderverdeling van decentralisatie gemaakt te weten politieke, bureaucratische en extrabureaucratische decentralisatie. (Geers C.M., 1986)

Politieke decentralisatie houdt in dat bepaalde bevoegdheden worden overgedragen aan openbare lichamen die rechtspersoonlijkheid bezitten. Bureaucratische decentralisatie wordt ook wel administratieve decentralisatie of deconcentratie genoemd en hier worden bevoegdheden overgedragen aan ambtenaren die deel zijn van de bestuurlijke organisatie (Geers C.M., 1986). Extrabureaucratische decentralisatie waar voornamelijk economische decentralisatie onder valt, omvat de overdracht aan organisaties met of zonder rechtspersoonlijkheid die echter wel een eigen bestuur hebben en waarin de overheid een duidelijke verantwoordelijkheid heeft zoals zeggenschap in benoemingen van het bestuur of een kapitaaltaandeel (Geers C.M., 1986).

Gedecentraliseerde eenheden moeten bovendien over voldoende financiële middelen kunnen beschikken om invulling te kunnen geven aan de hen toebedeelde bevoegdheden en die zo effectief mogelijk te kunnen implementeren. Hiervoor is fiscale decentralisatie van eminent belang. Hiermee kunnen immers eigen inkomsten door de eenheid gegenereerd worden. De decentralisatie van het economisch beleid in China is een institutionele decentralisatie geweest en kan het best omschreven worden als een extrabureaucratische decentralisatie volgens de definitie van Geers.

1.2 Het Chinese Rijk

1.2.1 De inrichting van het keizerlijke overheidssysteem

Het fundament voor het eerste gecentraliseerd Chinees bureaucratisch systeem werd gelegd door de Qin- dynastie¹ (Bijlage 1), welke na een jarenlange strijd met de 3 oorspronkelijke

¹ De Qin- dynastie onder leiding van keizer Shih Huang Ti regeerde van 221 tot 207 B.C. over China. China dankt haar naam aan de naam van deze dynastie, welke in principe uitgesproken wordt als: Ch'in.

dynastieën binnen het dynastie- systeem², Xia, Shang en Zhou, het Chinese Rijk stichtte (Chinaknowledge, 2000).

Tijdens de Han- dynastie, welke de Qin opvolgde, werd een aanvang gemaakt met het ontwikkelen van de publieke sector en het structureren van de centrale en provinciale overheid (Horst van der D., 1977). Het ambtenarensysteem van de keizerlijke overheid bestond uit 12 gradaties waarvan de positie van klerk de laagste was en die van een minister de hoogste. Om individuele machtsconcentratie te voorkomen werd er een hiërarchische structuur gecreëerd voor wat betreft de autoriteit van de ambtenaren en een aparte divisie waarbij ambtenaren specialistische bevoegdheden toegewezen kregen (Horst van der D., 1977). De financiële controle van de keizerlijke overheid werd gevoerd door de kanselier, de keizerlijke adviseur en de opperbevelhebber van het leger. Deze meest vooraanstaande personen na de keizer werkten nauw samen met de negen verschillende ministers die elk een eigen ministerie onder hun hoede hadden en de ondersteuning genoten van hun eigen staf.

Aan het begin van de Han-dynastie³ bestond het keizerrijk China nog uit vele koninkrijken en elke koning was belast met de beleidsvoering van zijn eigen koninkrijk (Chinaknowledge, 2000; Horst van der D., 1977) . Echter rond 100 Voor Christus, werd de koningen hun macht ontnomen en de gebieden werden geïncorporeerd en onder het beheer van de centrale overheid geplaatst. Elk beheersgebied werd dan beheerd door een gouverneur, twee vooraanstaande autoriteiten en een commandant, welke tezamen dus een provinciale eenheid vormden.

Keizer Wendi, keizer tijdens de Sui- dynastie welke aan de macht was vanaf het jaar 580 tot 618, ontwikkelde de centrale overheid verder tot een meer complex systeem bestaande uit ministeries, raden, rechterlijke eenheden en directoraten (Horst van der D., 1977). Daar in de beheersgebieden, vooral in de extreem kleine, de provinciale eenheid niet efficiënt bleek te functioneren omdat vaak een hele familie het beheer voerde, werd dit vervangen door een simplistisch systeem van direkt beheer door ondergeschikte prefecturen. Het als geheel goed functionerend ambtenarenapparaat waarbij er sprake was van een civiele hiërarchie, een

² Het Chinees dynastie- systeem is een systeem waarbij een invloedrijke (Koninklijke) familie, vaak generaties lang, aanvankelijk een groot gebied (vóór 221 B.C) en later het volledige Chinese Rijk, heeft bestuurd.

³ De Han- dynastie onder leiding van keizer Liu Pang (ook wel bekend als Kao Tsu) was de opvolger van de Qin- dynastie vanaf 202 B.C. tot 220 A.C. De Qin- en Han- dynastie worden beschouwd als de grondleggers van het machtige keizerrijk China en haar culturele invloed in Oost- Azië.

daaraan ondergeschikt militair systeem en daarnaast als derde macht het censoraat bleef in principe gedurende lange tijd ongewijzigd (Horst van der D., 1977, p.105). Aan dit traditioneel systeem van de publieke sector kwam echter een eind toen rond 1911-1912 er een eind kwam aan het dynastie- systeem van China⁴.

1.2.2 Het economisch beleid van het Chinese Rijk

China is van oudsher primair een boerensamenleving geweest. De economie van het Chinese Rijk was daarom voornamelijk gebaseerd op de agricultuur. Rond de machtsperiode van de Han- dynastie werden de boeren steeds meer afhankelijk van de grootgrondbezitters. Ondanks er sprake was van een groei van de agrarische produktie, de geldcirculatie en de handel in metalen en zout bleef het overgrote deel van de bevolking altijd leven op een heel laag bestaansniveau en in een cellulaire ruileconomie, waarbij de meeste belangrijke transacties nooit verder dan een halve dagreis van het eigen dorp werden verricht (Horst van der D., 1977).

Rond het begin van de 16de eeuw trachtten steeds meer Europeanen door te dringen in Oost-Azië met als belangrijkste motief het drijven van handel. Zij waren vooral geïnteresseerd in zijde en porselein (Kooiman D., 2006). De Ming- dynastie⁵ echter toonde weinig belangstelling voor deze handelsmogelijkheden. Verschillende malen hebben vooral Engelsen en Nederlanders getracht handelsbetrekkingen met China aan te knopen, echter zonder resultaat. De Chinezen hadden immers geen belangstelling in westerse produkten, waardoor ruilhandel onmogelijk leek. Echter bestond er in China een grote vraag naar zilvergeld en de Engelsen zagen dit als kans om zodoende de door hun fel begeerde Chinese thee in te ruilen voor zilvergeld (Kooiman D., 2006) .

Toen de invoer van het zilvergeld onvoldoende bleek, stapte Engeland ertoe over opium in te ruilen voor thee. Deze “*opium for tea*” handel zou desastreuze gevolgen hebben voor de Chinese samenleving met als gevolg de twee Opiumoorlogen⁶ (Kooiman D., 2009; Pletcher K.,

⁴Na een aantal revolutionaire bewegingen kwam er langzaam een eind aan de dynastie- tijdperk. Een belangrijke man hierbij was Dr. Sun Yat Sen, leider van de revolutionaire partij ‘*the United League*’.

⁵ De Ming- dynastie, eerst onder leiding van keizer Hongwu en daarna keizer Chongzhen, regeerde van 1368 tot 1644 over China.

⁶ De Eerste Opiumoorlog tussen Engeland en China duurde van 1839 tot 1842 en ontstond door het drastisch optreden van de keizerlijke inspecteur Lin Zexu tegen de Engelse opiumhandelaren. De Tweede Opiumoorlog duurde van 1856 tot 1860 en staat bekend als de Arrowoorlog. Hierbij werd Groot Brittannië ondersteund door Frankrijk. De oorzaak van deze oorlog was het verzet van de Chinezen tegen het verdrag na de Eerste Opiumoorlog.

2009). De vredesbepalingen die na de oorlogen getekend werden⁷, markeerden een keerpunt in de Chinese economie. Engeland legde als overwinnaar, China vele handelsbepalingen op. Zo werden er verdragshavens met Engelse consuls ingesteld, verloor China haar tariefautonomie en bepaalden de Engelsen dat de invoerrechten voortaan niet méér zouden bedragen dan gemiddeld 5% van de importwaarde (Kooiman D., 2006; Caljé P., & Hollander den C., 2008). Er ontstond een groeiende handel met het westen. De invoer van Europese textielproducten bracht een gevoelige slag toen aan de Chinese handspinnars. De spoorwegen, ijzer- en staalproductie en steenkolenwinning kwamen volledig in handen van het Westen. Echter wisten veel Chinese kooplieden ook munt te slaan uit de ontstane situatie. Ze gingen investeren in buitenlandse ondernemingen en richtten ondernemingen op met aan het hoofd een Europese ondergeschikte, waardoor ze de gelegenheid kregen om handel te drijven zonder verdere belasting te hoeven betalen (Kooijman D., 2009).

Ook de Sino- Japanse oorlog bleek van grote invloed op de economie van het Chinese Rijk. Japan wist zijn invloed ook te vestigen in Korea en Taiwan (toen Formosa). Bij de vredesbepalingen dwong Japan het recht af om te mogen investeren buiten haar grondgebied en dus ook in China. Als gevolg van het zogenaamde "*most-favoured nation clause*"⁸ werd dit ook mogelijk voor andere landen wat ertoe leidde dat de industrialisatie van China daadwerkelijk begon (Kooijman D., 2009).

1.2.3 De economische achterstand van het Chinese Rijk

Een vergelijking makend met het Westen in de 19de eeuw wijst op een enorme economische achterstand (Caljé P., & Hollander den C., 2008). Dit doet vreemd opkijken daar China in de 17de eeuw een grote voorsprong had op de rest van de wereld op het gebied van technische vooruitgang en vindingrijkheid. De boekdrukkunst, scheepsbouw, het kompas, buskruit, papiergeld zijn daar het bewijs van.

⁷ Na de eerste Opium Oorlog werd het Verdrag van Nanking getekend in 1842 waarbij de overwinnaar Engeland aan China tal van handelsvoorwaarden oplegde. Na de Tweede Opiumoorlog werd het Verdrag van Tianjin gesloten waarbij de Chinezen wederom concessies moesten doen.

⁸ De "*most favoured nation clause*" oftewel het meestbegunstigingsprincipe: principe waarbij de meest gunstige handelsvoorwaarden die aan één ander land worden toegekend, automatisch ook worden toegekend aan alle andere handelspartners die de MFN status hebben. In het geval van China werd dit opgenomen in het Vredesverdrag van Shimonoseki welke China en Japan sloten na de oorlog in 1895.

De Confucianistische leiders vreesden dat door technische innovaties het voortbestaan van de toen bestaande orde in gevaar zou komen. Vandaar dat zij van bovenaf een strakke controle voerden en elke technologische ontwikkeling tegengingen. China beschikte niet over wetenschappelijke instituties, waardoor alle uitvindingen in vergetelheid raakten daar er geen verder wetenschappelijk onderzoek werd gedaan. Er was sprake van een wetenschappelijk isolement (Kooijman D., 2009). Het Confucianisme⁹ was fel gekant tegen handel en winst en beschouwde kooplieden daarom als de laagste maatschappelijke klasse. Er bestond geen economische middenklasse. De rijke kooplieden kenden geen status, macht en bewegingsvrijheid vanwege de strenge overheidscontrole. Er was geen vrije markt, echter ontstond er wel een irrationele marktstructuur, waarbij naar herkomst georganiseerde handelaren naar monopolies streefden.

1.3 De Volksrepubliek China

1.3.1 De publieke sector van de Volksrepubliek China

Gedurende de eerste helft van de 20ste eeuw vond er langzamerhand een disintegratie plaats van de oude gevestigde orde in China. Westerse ideologieën vormden een ondermijning van het traditionele Chinese overheid- systeem. Hierbij speelden ook de opkomst van het nationalisme, de vele burgeroorlogen en de oorlog met Japan¹⁰ een belangrijke rol (Pletcher K., 2009).

De machtsovername van de nationalistten onder leiding van de revolutionaire democraat Dr. Sun Yat Sen leidde uiteindelijk wel tot de vestiging van de Republiek China in 1912, echter was het land nog niet gereed voor democratie (Horst van der D.,1977). Gedurende de eerste jaren van de republiek was er sprake van grote verdeeldheid daar verschillende provincies onder het beheer kwamen van rivaliserende militaire groeperingen. Hierdoor was het onmogelijk om een uniforme gecentraliseerde politieke structuur te vormen. De roerige periode vol militaire en politieke rampen leidde uiteindelijk tot een jarenlange strijd tussen de nationalistten en de

⁹ Het Confucianisme oftewel de leer van Lu, Kongzi (550-479 v.Chr.) streeft naar stabiele maatschappelijke verhoudingen en deugden, gebaseerd op een vast patroon van nauwkeurige omschreven onderlinge relaties van de leden van de gemeenschap, zowel binnen het gezin als binnen de structuur van de staat.

¹⁰ Een ander belangrijke oorlog in de geschiedenis van het Chinese Rijk was de Sino-Japanse Oorlog waarbij de invloed over Korea de drijfkracht was. Korea was al zeer lang een vazalstaat van China, doch Japan probeerde de controle over Korea over te nemen. China wilde over Korea geen oorlog forceren, maar werd door Japan in een oorlog gelokt of gedwongen.

communisten. Met de overwinning van de communisten werd in 1949 de Volksrepubliek China uitgeroepen en hiermee brak een nieuwe periode aan in de Chinese geschiedenis (Calje P. & den Hollander J., 2008; Horst van der D.,1977).

Tijdens het bewind van Mao Tse Tung¹¹ kregen steden als Shanghai, Beijing en Tienstin en speciale status en vielen onmiddellijk onder de centrale regering. Er werd een indeling gemaakt van het land in een klein aantal bestuurseenheden tussen de centrale regering en de provincies, echter werd dit weer afgeschaft (Pletcher K., 2009). Op de verschillende bestuurlijke niveaus werd de macht uitgeoefend door bestuurscommissies die op hun beurt voortkwamen uit vertegenwoordigende lichamen.

Terwijl de macht van de Chinese Communistische Partij (CCP) in verticale lijnen liep vanuit de top tot op het laagste niveau met name de partijcellen, bestonden er op alle niveaus ook nog dwarsverbindingen (Horst van der D.,1977). Het was immers de taak van de partijorganen telkens de politieke richtlijnen te formuleren en de uitvoering ervan te stimuleren en controleren. Bij de besluitvorming moest de partij voortdurend in contact blijven met het volk. Dit gebeurde door middel van de officiële partijpolitiek en discussies in de verschillende verkozen organen.

De invloed van de CCP was enorm. Dit kwam door haar goede organisatie en penetratie tot op dorpsniveau door middel van de partijcellen. Naast deze partijcellen functioneerde dan het dorpsbestuur met het dorpscongres welke het vertegenwoordigend lichaam was. Op deze manier waren de partij en de staat meer dan ooit in staat diep door te dringen (Pletcher K., 2009).

Gebaseerd op de principes van het Leninisme¹² domineert de macht van de Chinese Communistische Partij de staat en de bevolking met de steun van vier instituten (Landry P. F., 2008). De vier instituten worden duidelijk aangegeven in figuur 1.

¹¹ Mao Tse Tung (1893-1976) was een Chinese communistische revolutionair en de grondlegger van de Volksrepubliek China, waar hij in hoedanigheid van voorzitter van de CCP, de leiding had tot aan zijn dood in 1976.

¹² Volgens Lenin is het meest ideale partijmodel er één waarbij er sprake is van een gesloten top- down-structuur waarin de leiding bepaalt en de aanhang volgt.

Het eerste instituut is het Nationale Congres, welke als belangrijkste taak heeft de initiëring van wetgeving. Voorts oefent het deels toezicht uit op de president, de Staatsraad, de rechterlijke macht, het openbaar ministerie en het Chinees Volksleger (Lawrence S., 2013).

Het tweede instituut, de Staatsraad, werkt nauw samen met de verschillende ministers en speciale commissies. Elke leidinggevende komt uit de hoge kringen van de CCP.

Figuur 1: De instituten van de Chinese Communistische Partij

Bron: Xinhua,1997, Chinatoday

Het derde instituut is de Consultatieve Vergadering en zoals de naam doet vermoeden heeft dit instituut een adviesgevende taak met betrekking tot elk beleidsaspect welke de CCP in samenwerking met het Congres en de Staatsraad wil toepassen (Vogel E., 2011). Een duidelijk verschil tussen het eerste en derde instituut is dat het eerste zich uitstrekt tot op het niveau van de gemeentes en het derde instituut strekt zich uit tot op het niveau van de provincie (Pletcher K., 2009). Het gedecentraliseerd administratief systeem van China bestaat immers in principe uit vier lagen welke in hiërarchische volgorde als volgt zijn: de gewesten, de prefecturen, de departementen, de gemeentes (bijlage 2; Pletcher K., 2009).

Het vierde instituut is het Chinees Volksleger welke geen staatsorgaan is, maar de gewapende vleugel van de Communistische Partij. Aan het hoofd hiervan staat de Centrale Militaire Commissie onder voorzitterschap van de president (Vogel E., 2011). De hoogste besluitvormende lichamen zijn het Politbureau en de Permanente Commissie van het Politbureau. Deze lichamen zijn boven de wet gesteld en alles wat met deze lichamen te maken

heeft, ook de persoonlijke en privé gegevens van de leden, vallen onder de wet op staatsgeheimen (Vogel E., 2011).

1.3.2 Het economisch beleid van de Volksrepubliek China tot 1980

Na de val van de Qing- dynastie¹³ en de revolutie in 1911 ontstond er een periode vol politieke, maar vooral economische veranderingen in China. Er werd een aanvang gemaakt met de ontwikkeling van de industriële sector en er vonden innovaties plaats op het gebied van transport en communicatie. De industrialisatie vond plaats volgens het “Verdragshaven industrialisatie- systeem” en het “ Mantsjoerijns industrialisatie- systeem” (Naughton B., 2006; Morrison W., 2013).

Het Verdragshaven- systeem was de dominante vorm van industrialisatie waarbij buitenlanders na de Vrede van Nanjing fabrieken begonnen op te zetten (Morrison W., 2013) . Deze moderne industrieën waren geconcentreerd in de nabije omgeving van de verdragshavens. Dit voorbeeld werd al gauw door de Chinezen overgenomen. Het succes van deze industrieën wordt voornamelijk toegeschreven aan het feit dat de Chinezen buitenlandse ondergeschikten inzetten om leiding te geven binnen de fabrieken (Morrison W., 2013). De industrialisatie in Mantsjoerije kwam op gang door het economische beleid van de Japanse overheid¹⁴ (Naughton B., 2006; Morrison W., 2013). Dit beleid was zwaar gebaseerd op industrialisatie en ontwikkeling van een spoorwegen-netwerk voor de transport van goederen van de fabrieken. De fabrieken in Mantsjoerije echter, produceerden voornamelijk halffabricaten die bestemd waren voor verdere productie in Japan, waardoor Japan de belangrijkste afzetmarkt was.

In de periode van de Chinese Burgeroorlog¹⁵ ontstond als gevolg van de druk van de oorlog een toename van de staatsinterventie in de economie (Tisdell C., 2009). De Chinese overheid wilde een meer landinwaartse industrialisatie op gang brengen en de militaire industriële capaciteit tegelijkertijd vergroten. Er werd een speciale commissie in het leven geroepen, de “*Natural Resources Commission*”, die een door de overheid geleide ontwikkeling moest bewerkstelligen

¹³ De Qing- dynastie is de laatste dynastie die over China geregeerd heeft vanaf 1644 tot en met 1911.

¹⁴ In 1904 wordt het steenkool-rijke Mantsjoerije, welke in het noord-oosten van China en het zuid-oosten van Rusland ligt, door Rusland bezet, waarna Japan Rusland de oorlog verklaard. Bij het Verdrag van Portsmouth in 1905 krijgt Japan het Russisch bezit van Mantsjoerije. Japan valt dan Mantsjoerije binnen. Pas in 1949 wordt het weer deel van China.

¹⁵ De Chinese Burgeroorlog duurde van 1927 tot 1950 en was een strijd tussen de nationalist en de communisten.

(Tisdell C., 2009). Ook in Shanghai gingen de Japanners ertoe over om fabrieken die aanvankelijk consumptiegoederen produceerden over te laten schakelen op productie van militaire attributen. Deze fabrieken zouden in 1945 overgenomen worden door de Kwomintang¹⁶, waardoor rond 1947 de Chinese overheid het overgrote deel van de industrieën onder haar beheer zou hebben.

Om de kosten van de oorlog te kunnen betalen ging de toen nationalistische regering ertoe over om meer geld te drukken met als gevolg het ontstaan van een inflatie welke bij het ten val komen van de regering nog meer omhoog ging (Caljé P. & Hollander den C., 2008). Het uiteindelijke resultaat was een enorm wankele macro- economische sector welke zeer nadelig was voor de gehele economie.

Het belangrijkste doel in de eerste jaren na de vestiging van de Volksrepubliek China in 1949 was het stabiliseren van de ontwrichte economie. Er werden grote campagnes gevoerd waarbij het grootgrondbezit geliquideerd werd. Gedurende het Eerste Vijfjarenplan welke duurde van 1953 tot 1957, ging men over tot het collectiviseren van de economie.

Gedurende “de Grote Sprong Voorwaarts”¹⁷ welke eind jaren '50 gelanceerd werd door Mao Tse Tung, werden op het platteland “volkscommunes”¹⁸ opgezet. De achterliggende gedachte van deze strategie was om binnen vijf tot tien jaar de economie zowel kwantitatief als kwalitatief op een hoger niveau dan die van Engeland te brengen door middel van geconcentreerde inspanning van de bevolking (Bosscher. D., Renner. H. & Wagenaar. R., 2000). Deze strategie zou geen succes hebben en het falen ervan zou leiden tot een verdere ontwrichting van de economie (Bosscher D., Renner H. & Wagenaar R., 2000; Vogel E., 2011).

¹⁶ De Kwomintang oftewel de Chinese Nationale Volkspartij werd in 1911 opgericht en kwam voort uit de Revolutionaire Liga van Dr. Sun Yat Sen.

¹⁷ De Grote Sprong Voorwaarts is de campagne van Mao Tse Tung welke in 1958 van start ging met als doel middels een grote sprong in voorwaartse richting de economische achterstand op geïndustrialiseerde naties weg te werken. De Chinezen werden hierbij massaal gemobiliseerd voor een uiterste krachtinspanning ,er werden volkscommunes opgericht en er vond een militarisering van de miljoenenbevolking plaats.

¹⁸ De volkscommunes waren grote zelfvoorzienende gemeenschappen. Alle particuliere landbouwgronden werden onder het beheer van de volkscommunes gebracht. Voor de overzichtelijkheid werden de mensen in de volkscommunes onderverdeeld in productiebrigades. Zo'n brigade omvatte alle mensen van één dorp. De mensen in een brigade werden weer onderverdeeld in produktieteams, die elk enkele tientallen gezinnen bevatte.

Hoofdstuk 2 Het Chinees economisch beleid na de decentralisatie van de jaren '80

In dit hoofdstuk wordt ingegaan op de hervormingen welke plaatsvonden na 1978 onder de supervisie van Deng Xiaoping en die voornamelijk gebaseerd waren op decentralisatie. Ook wordt het economisch beleid vanaf deze periode, welke gevoerd zou moeten worden door middel van het versterken en institutionaliseren van administratieve en organisatie bevoegdheden, belicht.

2.1 De hervormingen van de jaren '80

2.1.1 De aanleiding voor de hervormingen

In de tweede helft van de 20ste eeuw verkeerde China in een slechte economische en sociaal-culturele positie. Gedurende de Grote Stap Voorwaarts stierven meer dan 30 miljoen Chinezen terwijl het land nog de naschokken voelde van de Culturele Revolutie (Vogel. E., 2011). Het gemiddelde inkomen van de Chinese boeren bedroeg ongeveer \$40 per jaar en de graanproductie nam enorm af (Vogel. E., 2011). Ook onder de militairen heerste er ontevredenheid en wanorde. De transport en communicatie infrastructuur verkeerden in slechte staat en de fabrieken draaiden met zeer oude machines die in de jaren '50 geïmporteerd waren uit de toenmalige Sovjet Unie.

In de tijd van Yuan Shikai¹⁹ en Sun Yat Sen²⁰ was er geen verenigd leger en geen gouvernementele structuur die eenheid van macht mogelijk maakte. Ook had Mao geen ervaring met buitenlandse betrekkingen en kon geen hulp krijgen van het Westen vanwege de Koude Oorlog. De man die de aanzet zou geven om hierin verandering te brengen was Deng Xiaoping.

De patriotistische Deng kreeg op 74 jarige leeftijd in 1978 de leiding over de Consultatieve Vergadering. Mede dankzij zijn politieke vaardigheden en brede kijk op economische

¹⁹ Yun Shikai (September 1859- Juni 1916) was een Chinese generaal, politicus en keizer beroemd tijdens de Qing-Dynastie.

²⁰ Dr. Sun Yat Sen (November 1866- Maart 1925) was leider van de revolutionaire partij, 'the United League' en werd gekozen tot de eerste president van de nieuwe regering in 1912 bij de oprichting van de Republiek China. Hij zou later bekend staan als de vader van het moderne China.

ontwikkeling en buitenlands beleid kon hij enorme invloed uitoefenen en zo bewerkstelligen dat zijn visie en/of ideeën doorgevoerd en geïmplementeerd werden (Vogel E.,2011).

Bij zijn aantreden beschikte Deng over verschillende voordelen welke juist zijn voorgangers ontbraken. Zo had hij dankzij zijn 5 jarig verblijf in Frankrijk en 1 jarig verblijf in de toenmalige Sovjet Unie een veel bredere kijk op de wereld en China ontwikkeld (Vogel E.,2011). Hij kreeg immers de kans om te ervaren hoe het met de handel en industrie in een modern land gesteld was en hoe het eerste communistische land modernisatie had aangepakt. Deng begreep, in tegenstelling tot velen, de uitdagingen van technologische ontwikkelingen en andere ontwikkelingen langs de kust op het Chinees systeem. In de laatste jaren van het keizerrijk had men geen weet van welke institutionele veranderingen nodig waren om nieuwe ideeën te kunnen implementeren. Echter moet wel gesteld worden dat, tegen de tijd dat Deng aan de macht kwam, Mao reeds voor eenheid in China had gezorgd, een sterke regeerstructuur had opgebouwd en een moderne industrie had geïntroduceerd. Hierop zou Deng verder kunnen bouwen (Vogel. E., 2011).

2.1.2 De hervormingen in twee fasen

De eerste fase van hervormingen op het platteland begonnen met een simpel besluit: de overheid reduceerde de grote pressie waaronder de boeren tientallen jaren hadden moeten produceren. Tientallen jaren lang hadden de boeren steeds meer graan moeten inleveren en kregen er bizar weinig voor terug. Hierdoor waren de boeren enorm gedemotiveerd om investeringen te doen in de graanproductie. Om de boeren te motiveren tot hogere productie werden de opkooptarieven verhoogd terwijl de verplichte hoeveelheid graan welke geleverd moest worden verminderd werd (Vogel E.,2011; Naughton B., 2006). Om deze beleidsmaatregel op lange termijn succesvol te laten verlopen moest de overheid wel enkele moeilijke besluiten nemen. Zo moest er meer graan geïmporteerd worden voor een periode van 3 jaar en moesten technologische investeringen uitgesteld worden (Horst van der. D., 1977).

De adaptatie van een tweesporenbeleid²¹ zorgde voor verdere economische ontwikkeling (Naughton B., 2006). Voor het individueel verkrijgen van landbouwgronden moesten de boeren

²¹ Een van de belangrijkste hervormingen was het tweesporenbeleid waarin de planeconomie werd behouden en het marktsysteem werd geïntroduceerd naast de planeconomie. Pas wanneer de planeconomie marginaal was geworden in vergelijking met de markteconomie werd de planeconomie langzaam afgebouwd.

een vaste hoeveelheid graan afstaan aan de overheid. Dit deden ze, met inachtneming dat, bij individuele productie ze in staat zouden zijn veel meer graan te leveren aan de markt welke een toename van inkomsten zou betekenen. Door deze ontwikkeling konden het traditioneel systeem en het nieuwe marktsysteem naast elkaar bestaan (Naughton B., 2006).

Een ander belangrijke verandering was het “One-Child” beleid welke van start ging in 1980 nadat het “Two Child, but Wait” beleid niet voldoende leek, daar de Chinese overheid van mening was binnen zeer korte tijd de bevolkingcapaciteit overschreden zou worden en obstructieve economische gevolgen zou hebben (Naughton B., 2006; Pletcher K., 2009).

De tweede fase, ongeveer na 1993, kenmerkte een intensivering van de eerste fase. Er werd gewerkt aan institutionele hervormingen die samen zouden moeten gaan met een markteconomie (Yasheng Huang, 2008). Bij de aanvang van deze fase genoten de beëindiging van het tweesporenbeleid, recentralisatie van fiscale bronnen en macro-economische besparingen prioriteit (Naughton B., 2006; Yasheng Huang, 2008).

Gedurende deze tweede fase bestond reeds een duidelijk onderscheid tussen het centrale beheer en beheer op het platteland, echter op een wijze die neigde naar een recentralisatie van het uiteindelijke beheer van hulpbronnen. De overheid moest een duidelijke greep krijgen teneinde haar beheerspositie te versterken en goede regelgeving te kunnen bewerkstelligen.

Macro-economische besparingen bleken zowel op kort als lang termijn van eminent belang te zijn. Als gevolg van de economische groei welke op gang kwam in de eerste fase, ontstonden immers speculatie, een toename van de bank- kredieten en stijgende inflatie (Yasheng Huang, 2008). De strenge financiële aanpak die hierop volgde luidde een nieuw tijdperk in van kredieten tegen iets hogere rente aan bedrijven, trage groei van de geldeenheid en geringe prijsstijgingen.

Het bankwezen onderging structurele veranderingen gedurende de tweede helft van de jaren '90. De *People's Bank of China* fungeerde sinds 1983 als een centrale bank, echter in het beheer van centrale en lokale overheden (Naughton B., 2006). Rond 1998 werden de provinciale afdelingen opgeheven en kwamen daarvoor in de plaats regionale afdelingen. De bank kreeg mandaat om voortaan zelf het monetair beleid uit te stippelen. Als gevolg van dit strak monetair beleid werd het voor commerciële staatsbanken moeilijker om aan grote

geldhoeveelheden te komen waardoor zij ook strengere maatregelen doorvoerden naar hun cliënten toe (Naughton B., 2006).

De fiscale hervormingen in 1994 hadden naast het doel om de fiscale relatie tussen de centrale en provinciale overheden van een stabiele basis te voorzien ook tot doel het creëren van een bredere fiscale basis door middel van het implementeren van 17% BTW²² en andere belastingen die in vergelijking met het oude systeem nogal laag waren, doch wel uniform waren en alle economische actoren raakten (Naughton B., 2006).

2.1.3 Decentralisatie als belangrijk aspect binnen de hervormingen

In eerste instantie wisten de hervormers niet op welke wijze zij de plattelands- economie moesten herstructureren. De boeren waren elk lid van een agrarisch collectief en de hervormers wilden dat zo behouden, echter wilden zij de boeren wel meer vrijheid gunnen (Landry P. F., 2008). Aan hen werd de mogelijkheid geboden om nu zelf te experimenteren met betalingsmogelijkheden, besluitvorming en zelf te mogen bepalen hoe zij de productie zouden organiseren en marktanalyses zouden doen (Landry P. F., 2008).

De gedeeltelijke recentralisatie gedurende de hervormingen in 1993 hebben de decentralisatie niet in de weg kunnen staan. China behoort heden ten dage, ondanks een autoritair regime, tot één van de meest gedecentraliseerde landen in de wereld (Landry P. F., 2008). De decentralisatie zoals die deel uitmaakte van de hervormingen onder Deng Xiaoping, wordt verondersteld een “verdere” decentralisatie te zijn van de reeds aangevangen decentralisatie onder Mao. Het verschil was echter dat de decentralisatie van Mao zwaar op zijn ideologieën steunde en meer bedoeld was om de politieke cohesie van de CCP te behouden, terwijl die van Deng meer een administratieve en institutionele decentralisatie was (Vogel. E., 2011).

De Chinese leiders hebben altijd al enorm veel belang gehecht aan de organisatorische capaciteiten van de CCP en vooral op haar monopolie met betrekking tot het aantrekken van ambtenaren voor alle niveaus in het bureaucratisch systeem van China (Vogel E., 2011). Deze ambtenaren, die bekend staan als staats- kaderleden, vormen een kerngroep binnen het Chinees politiek stelsel, daar zij verplicht zijn ervoor zorg te dragen dat het beleid welke zij zullen voeren binnen alle segmenten van de samenleving, vooral op provinciaal niveau, een

²² BTW: Belasting naar Toegevoegde Waarde. (Engels: Value Added Tax). Een bepaalde vorm van consumptie- belastingen.

weerslag zal zijn van hetgeen de CCP verwacht (Landry P.F., 2008; Hongbin C. & Treisman D., 2005). Geen enkel kaderlid mag of kan in dienst treden, promoveren of ontslagen worden zonder toestemming van de CCP. Door het manipuleren van de wijze waarop lokale elites toegang krijgen tot het kader- systeem en dus tot de lokale politieke- en overheidsstructuren, is de centrale overheid in staat haar politieke wil door te drukken tot alle lagen van de bevolking en tegelijkertijd te profiteren van de economische decentralisatie (Hongbin C. & Treisman D., 2005).

Reeds rond 1983 werd een nieuw systeem van lokale overheden geïmplementeerd. De centrale overheid introduceerde een programma, welke in China bekend staat als *jihua danlie shi*²³ (Vogel E., 2011). Het ging om een veertiental sleutelsteden die uitgekozen werden als industriële basis van het land. De overheden van deze steden konden over de allocatie van hun fiscale inkomsten verkregen uit de industriële sector rechtstreeks onderhandelen met de centrale overheid (Liu Ying A., 2014). Na de fiscale hervormingen en zo ook de decentralisatie van 1993, mochten deze overheden zelf besluiten nemen ten aanzien van hun fiscale inkomsten en moesten wel verslag uitbrengen aan de centrale overheid.

Decentralisatie in China heeft geleid tot 3 groepen van spontane experimenten van de lokale overheden (Hongbin Ca & Treisman.D, 2007):

1. De transformatie van de Chinese agrocultuur ten gevolge van “het huishoudelijk verantwoordelijkheid – systeem”;
2. De instelling van vier speciale economische zones waarbij de belastingen laag en investeringsregels soepel gehouden werden ter stimulering van industrialisatie;
3. Experimenten met betrekking tot het ophouden van de winsten van staatsbedrijven welke ertoe leidde dat winstoverschrijvingen vervangen werden door belastingen.

De decentralisatie plaatste de meeste industrieën onder het beheer van de lokale overheden en mede door de fiscale decentralisatie ontstond een toename aan beschikbare financiële middelen voor de lokale als provinciale overheden waardoor zij in staat gesteld werden om de eerdergenoemde experimenten te kunnen uitvoeren. De experimenten leidden tot het ontstaan van twee modellen: het Wenzhou- en Sunanmodel (Morrison. W., 2013) .

²³ Jihua Danlie Shi is de Chinese benaming voor oorspronkelijke steden die de status van een provincie kregen met een speciale besluitvormingsbevoegdheid en die meer financiële steun kregen van de centrale overheid met het doel economische en sociale ontwikkeling te bevorderen. (Liu Ying. A, persoonlijke communicatie, 16 september 2014)

Het Whenzou- model dankt haar naam aan de provincie Whenzou in Oost- China die bekend staat om zijn enorme industrialisatie gedurende de hervormingen. De economische groei van deze provincie ondanks haar slechte infrastructuur wordt geweten aan de gedrevenheid van de entrepreneurs om te investeren in arbeid, productie, marktonderzoek en technologische innovatie (Strauss E., Qian E., Minggao Shen., Dong Liu., Majbouri M., Qi Sun. & Qianfan Yin., 2009). Ondanks de meeste bedrijven particulier bezit waren genoten ze enorme steun van de overheid die er industrieparken oprichtte.

Volgens het Sunan- model werd economische groei in Zuid- Jiangshu bewerkstelligd door voor de bedrijven in die regio hoog opgeleid kader, welke voor de staatsbedrijven in het naburige Shanghai werkten, aan te trekken. Zo konden de technologische ontwikkelingen en leidinggevende capaciteiten uit Shanghai nagebootst worden (Morrison W., 2013). Gezanten van de centrale overheid hielden op reguliere basis inspecties in de steden en op het platteland om zich ervan te overtuigen dat de decentralisatie op die wijze geïmplementeerd werd dat het toch ten voordele van de centrale overheid en met name de CCP kwam.

De vrijheid om in principe zelf beslissingen te mogen nemen had een onverwachte positieve uitwerking welke de hervormers in eerste instantie niet hadden voorzien. De boeren die aanvankelijk in collectief verband produceerden, besloten langzamerhand steeds meer om individueel – met het gezin – een eigen stuk grond te bewerken. Dit in samenwerking met de verhoogde opkooprijzen stimuleerden de productie zodanig dat rond 1984 China in staat was de gehele bevolking van graan te voorzien. Hiermee was de voedselschaarste zo goed als voorbij.

2.2 Het economisch beleid na '80

2.2.1 De “Vier Moderniseringën”

Tijdens het Derde Plenum in december 1978 werd er een drastisch hervormings- en moderniseringsprogramma aanvaard (Vogel E., 2011). Deze hervormingen en moderniseringën zouden moeten plaatsvinden op vier gebieden: landbouw, industrie, defensie en wetenschap/technologie. Om deze hervormingen succesvol te laten verlopen werd tevens een programma van politieke hervormingen in elkaar gezet.

Deng Xiaoping gaf tijdens zijn spreekbeurt aan dat er simpel een nieuwe beleidsvorm moest komen die de vier moderniseringën mogelijk zouden maken:

“Modernization is at the core of all... major tasks, because it is the essential condition for solving both our domestic and our external problems. Everything depends on our doing the work in our own country well. The role we play in international affairs is determined by the extent of our economic growth... the goal of our foreign policy is a peaceful environment for achieving the four modernizations... This is a vital matter which conforms to the interests not only of the Chinese people but also of the people in the rest of the world” (Deng Xiaoping, 1984, p. 225-226)

De Chinese overheid erkende dat om economische ontwikkeling en efficiëntie op gang te brengen, er moest worden afgezien van een bureaucratisch gecentraliseerd systeem. Ook werd besloten dat de economische hervormingen als eerst op het platteland zouden moeten aanvangen omdat de agricultuur op dat moment het fundament van de nationale economie was.

Een definitieve afschaffing van de volkscommunes als basis van het plattelandsbestuur, de verruiming van het individueel zeggenschap over grond en bodem en de mogelijkheid om onder het verantwoordelijkheidssysteem pachtcontracten af te sluiten met een minimale duur van vijftien jaar, leidden tot een enorme toename van de voedselproductie (Bosscher. D., Renner. H. & Wagenaar .R., 2000). De bevolking werd aangemoedigd om op grotere schaal particuliere markten op te zetten en om eigen bedrijven te starten.

Om de balans tussen de lonen en werkprestaties van arbeiders in evenwicht te brengen werd gestart met een verantwoordelijkheidssysteem (Bosscher. D., Renner. H. & Wagenaar .R., 2000). Ook werd het bonussen- systeem ingevoerd ter stimulering van de produktiviteit van de arbeiders. Collectieve en privé- bedrijven werden gestimuleerd om de staatsindustrie te complementeren (Bosscher. D., Renner. H. & Wagenaar .R., 2000).

Voor het welslagen van de hervormingen was vooral van belang het ontwikkelen van de wetenschap en technologie. Er moest immers onderzoek gedaan worden naar verschillende methoden om het land tot ontwikkeling te brengen en hoe de overheid deze methoden succesvol zou kunnen toepassen.

2.2.2 Buitenlandse Direkte Investeringsen

Om het tekort aan de vreemde valuta reserves op te vangen werd aan het begin van de jaren '80 de export en inwaartse buitenlandse directe investeringen enorm gepromoot. Door het tekort konden de uitwaartse buitenlandse directe investeringen immers niet op gang komen (Morrison W., 2013).

Als gevolg van de hervormingen werden de provincies aantrekkelijke investeringsgebieden voor buitenlandse bedrijven. Ook de instellingen van industrie- gebieden en economische zones in het kader van het "Opendeur- beleid" zorgden van een toenemende interesse om er te investeren. De eerste investeerders kwamen vooral uit Hong- Kong en Taiwan en wilden vooral profiteren van de lage arbeidskosten en zwakke milieuwetten. Na de toetreding tot de Wereld Handelsorganisatie zou het aantal buitenlandse investeerders enorm toenemen.

De buitenlandse investeringen in China vonden plaats in 3 fasen. De eerste fase (1980 – 2000) wordt gekenmerkt door investeerders die vooral op zoek waren naar de beschikbaarheid van goedkope hulpbronnen waaronder arbeid en natuurlijke hulpbronnen (Shen R. & Mantzopolous V., 2011). Toen de overheid met de inkomsten uit de eerste fase ging investeren in verbetering van infrastructuur en arbeids-kwaliteit onstond de tweede fase (2001-2007) waarbij investeerders vooral op zoek waren naar efficiënte produktiemogelijkheden (Shen R. & Mantzopolous V., 2011). De derde fase ontstond na de economische wereldcrisis in 2009 waarbij investeerders gebruik wilden maken van het overschot van liquide middelen, specialistische arbeidskrachten en technologische innovatie (Shen R. & Mantzopolous V., 2011).

In het begin van de jaren '80 kregen Chinese bedrijven de gelegenheid van de overheid om in het buitenland te investeren. Het ging voornamelijk om bedrijven in de mijnbouw- en bosbouwsector en bedrijven die voornamelijk exportprodukten vervaardigden. De buitenlandse directe investeringen worden onderverdeeld vier categorieën (Morrison W., 2013):

- Staatsbedrijven die voornamelijk op zoek zijn naar natuurlijke hulpbronnen;
- Particuliere bedrijven die voornamelijk op zoek zijn naar afzetmarkten;
- De zogenaamde "Efficiency Seekers" die uit zijn op zo laag mogelijke transportkosten en het gastland willen gebruiken als productie- basis;

- Bedrijven die technologisch onderzoek willen doen in het gastland (voornamelijk Europa) om zodoende beter toegang te hebben tot technologische informatie aldaar om vooral lokaal een betere concurrentie- positie te hebben.

De meest recente data van de “Economic Watch” van de BBVA²⁴ geeft aan dat de directe investeringen in 2012 gegroeid zijn met 18% naar een bedrag van ongeveer 88 miljard Amerikaanse Dollars, waarbij Hong Kong met 58% de grootste ontvanger is van de Chinese buitenlandse directe investeringen.

De aanleiding tot de grote groei van de buitenlandse directe investeringen wordt primair toegeschreven aan de toetreding tot de Wereld Handelsorganisatie (Morrison W., 2013; Shen R. & Mantzopolous V., 2011). Ook het uitgestippeld beleid in het 12de Vijfjaren Plan van 2011 welke de focus legt op een vrijere markt en deregulering en het Derde Plenum van 2013 zullen een continue bijdrage moeten leveren aan de toenemende groei van de investeringen.

2.2.3 De toetreding tot de Wereld Handelsorganisatie

Een mijlpaal in de Chinese economische geschiedenis vanaf de hervormingen is de toetreding tot de Wereld Handelsorganisatie in 2001. Dit besluit kwam na een analyse op zowel nationaal als internationaal niveau in het kader van het verder opengooien van de marktgrenzen.

Er werden tal van veranderingen en implementaties gedaan ter unificatie met de wetten en regels van de organisatie. Zo werden bijkans 3000 wetten en reguleringen aangepast (WTO, 2011). Ook werd in het kader van een transparante beleidsvoering een website ontworpen. Er werd een speciaal centrum geopend voor technische assistentie met betrekking tot de organisatie (WTO, 2011). Voorts werd overgaan tot regelmatige publicaties van aan de handel gerelateerde wetten en regels en aanpassingen daarvan in het staatsblad “*China Foreign Economic and Trade Gazette*” (WTO, 2011).

Vice Premier Wang Qishan gaf in 2011 tijdens de viering van het 10-jarige lidmaatschap van China aan dat zijn land altijd al een voorstander is geweest van handels- liberalisatie en de facilitering ervan, dat het tegen een protectionistisch beleid is en de volle ondersteuning zal

²⁴ BBVA (Banco Bilbao Vizcaya Argentaria) is een Spaanse multinationale banken- groep met een speciaal instituut (BBVA Research) welke economisch onderzoek doet over de gehele wereld en analyses maakt.

bieden aan het multilateraal handels- systeem (WTO, 2011). Binnen de Staatsraad werd een speciale commissie ingesteld die belast is met de betrekkingen met de Wereld Handelsorganisatie. Aan verschillende ambtenaren op zowel centraal als provinciaal niveau zijn trainingen verzorgd in alle aspecten die te maken hebben met de organisatie (WTO, 2011). Op enkele universiteiten is er een speciale studierichting die zich specifiek richt op de organisatie geïntroduceerd.

Sinds de toetreding tot de Wereld Handelsorganisatie heeft de exporteconomie van China een groei doorgemaakt, mede door het ontstaan van een reductie in de restricties met betrekking tot buitenlandse directe investeringen, waardoor deze toenamen. De in China gevestigde buitenlandse ondernemingen maken immers voor ongeveer 45% deel uit van de Chinese export (Boden G., 2012) De groei van de exporteconomie en toename van buitenlandse directe investeringen in China resulteerde in een groei van het binnenlands kapitaal (Boden. G., 2012; Chen 2009).

Een ander belangrijk gevolg is de enorme afname van de rol van de staatsbedrijven en de opkomst van de onderlinge particuliere concurrentie. Staatsbedrijven moeten nu dezelfde beleidsvoering en besluitvorming voeren als andere bedrijven en het aspect van aandelen van de overheid mag daar geen invloed op hebben.

2.2.4 De Westerse Ontwikkelingsstrategie (WDS)

Vanaf 1949 heeft de Volksrepubliek China drie verschillende ontwikkelingsstrategieën toegepast om economische ontwikkeling op gang te brengen en verder te stimuleren . De eerste, *“the Balanced Development Strategy”* (1949-1978), had het bereiken van een absolute gebalanceerde ontwikkeling, terwijl de tweede, *“the Unbalanced Development Strategy”* (1979-1991), een ontwikkeling van die gebieden met specifieke voordelen beoogde (Morrison W., 2013; Zheng Lu & Xiang Deng, 2011). De derde, *“the Coordinated Development Strategy”* (1992- 1998), had als voornaamste doel het ontwikkelen van onderontwikkelde gebieden en de onderlinge verschillen tussen de gebieden te minimaliseren (Morrison W., 2013; Zheng Lu & Xiang Deng, 2011).

Als gevolg van het concentreren op Centraal- en West- China (Bijlage 3) in de eerste fase, vervolgens op Oost- China in de tweede fase en tenslotte op het achterland in de derde fase,

ontstond een ongelijke economische ontwikkeling (Zheng Lu & Xiang Deng, 2011). Dit te meer nog daar in de tweede en derde fase de ontwikkeling die van Centraal- en West- China voorbijstreefde. Dit was de aanleiding voor het in leven blazen van nog een strategie: de Westerse Ontwikkelingstrategie.

Het voornaamste doel van deze strategie welke in 1999 van start ging was de economische ontwikkeling van West- China op een dusdanig niveau te brengen waarbij de verschillen met andere regio's geminimaliseerd zouden worden (Morrison W., 2013; Zheng Lu & Xiang Deng, 2011). Om dit doel te bereiken werden een aantal beleidsmaatregelen geïmplementeerd. Ten eerste vond er een toename plaats in de fiscale overboekingen van de centrale overheid naar de lokale overheden in West- China en kregen nieuwe Chinese bedrijven aldaar en buitenlandse bedrijven die de intentie hadden langer dan tien jaar in West- China te opereren belastingvoorzaken waarbij ze de eerste twee jaar na hun oprichting vrijgesteld werden van belasting (Morrison W., 2013; Zheng Lu & Xiang Deng, 2011). Voorts werd er door de centrale overheid geïnvesteerd in infrastructuur, milieubescherming, onderwijs, medische zorg en gezondheidszorg. Van 2000 tot 2010 vond er ten behoeve van deze investeringen een gemiddelde groei van ongeveer 30,76% van het beschikbaar gestelde staatsbudget voor West- China plaats (Zheng Lu & Xiang Deng, 2011).

Om het kapitaalgebrek op te vangen werden de weinige lokale banken in die regio gestimuleerd om meer leningen te verstrekken en werden buitenlandse bankinstellingen gestimuleerd zich te vestigen (Zheng Lu & Xiang Deng, 2011). Ook werd geprobeerd om zoveel mogelijk privé kapitaal aan te trekken om deel te nemen in het bankwezen. Er werd aan personen en instanties (bedrijven) alle assistentie verleend bij het willen aangaan van een samenwerking met de banken en bij het investeren. Ook werden ontwikkelde instituten, bedrijven en andere instanties uit Oost- China gestimuleerd waar nodig hulp te bieden en werd er hoger opgeleid kader te werk gesteld in West- China door middel van het rekruteren van pas- afgestudeerden om vrijwillig in die regio te werken (Zheng Lu & Xiang Deng, 2011).

Hoofdstuk 3 China als economische grootmacht

China's markante economische groei van de afgelopen drie decennia getuigt van haar vermogen om de moeilijke doch nodige hervormingen te implementeren. Het blijft een uitdaging om de economische groei in stand te houden tegen de ontwikkelingen van de hedendaagse globaliserende wereld en tegelijkertijd een geleidelijke overstap te maken naar een meer op de consument gebaseerde, inclusieve, duurzame groei.

3.1 De economische positie van China vóór '80

De economie voor de jaren '80 was min of meer ingericht volgens het model van de USSR (Brandt. L en Rawski. T., 2008), waarbij het economisch beleid door de centrale overheid en de staatsbedrijven bepaald werd. Ongeveer 62% van de industriële sector bestond uit staatsbedrijven (Aziatische Ontwikkelingsbank, 2006). Bovendien was de Chinese economie bijna volledig geïsoleerd van de wereldeconomie. Het autarkisch systeem concentreerde zich alleen op de eigen binnenlandse markt waarbij een zelfvoorzienende importvervangende industrie van belang was.

Als gevolg van het handelsembargo van de Verenigde Staten tegen China in 1950 welke het resultaat was van China's deelname aan de Koreaanse Oorlog had Mao geen vertrouwen meer in het Westen. De export van goederen bedroeg minder dan 3% van het BBP (Martin W., Dimaranan B., Hertel Th. en Ianchovichina E., 2000). China had slechts buitenlandse economische banden met de leden van de "*Council for Mutual Economic Association*", waarbij de buitenlandse kredieten vanuit Moscow kwamen omdat China zwaar leunde op de voormalige USSR voor financiële hulp en technische assistentie.

Volgens het IMF maakte het BBP in de periode 1952, 3 jaren na de vestiging van de VRC, tot 1978 bij de aanvang van de hervormingen een gemiddelde groei van 6 % per jaar door en bedroeg de groei van de produktie ongeveer 1,1% . Het BNP per capita bedroeg ongeveer \$290 per jaar volgens de Aziatische Ontwikkelingsbank .

In de periode 1960 tot 1980 maakte de agrarische sector ongeveer 29% deel uit van het BBP, terwijl de industriële sector er voor ongeveer 44% deel van uitmaakte. De dienstensector in die periode droeg voor ongeveer 28% zijn bijdrage aan het BBP (Aziatische Ontwikkelingsbank, 2006). Het monetair systeem bestond uit slechts 1 bank die als voornaamste taak had de

staatsbedrijven van alle financiële middelen te voorzien die zij nodig hadden voor hun investeringen. Na 1980 zou hier allemaal een verandering in komen.

3.2 De economische positie na de hervormingen

3.2.1 Oorzaken van de economische groei

Vanaf de hervormingen tot en met 2012 is het BBP van China gegroeid met gemiddeld ongeveer 10% (Morrison W., 2013). De economische wereldcrisis van 2008 had natuurlijk ook gevolgen voor het land en de groei het BBP daalde van 14,2% in 2007 naar 9,2% in 2009 (Morrison W., 2013). De Chinese overheid echter, kon door haar tussenkomst ervoor zorgen dat ondanks de crisis de economie toch redelijk bleef groeien .

De economische groei kan in principe toegeschreven worden aan verschillende factoren. Ten eerste de grootschalige kapitaal investeringen welke het gevolg waren van een grote hoeveelheid binnenlandse besparingen en de buitenlandse investeringen (Fung P. & Peng Y., 2011). De binnenlandse besparingen kwamen voor de jaren '80 voornamelijk tot stand uit de winsten van de staatsbedrijven. Volgens de “*Economist Intelligence Unit Database*” (EIUD) steeg het percentage besparingen als deel van het BBP van 32% in 1979 naar 49,3% in 2012, waarbij het piek van 53% bereikte in 2008.

Een andere belangrijke factor welke geleid heeft tot de economische groei is de enorme groei van de produktie na 1980 (Fung P. & Peng Y., 2011). In het begin van de '80 jaren ontstond er een grote opkomst van privé ondernemingen. Deze ondernemingen voerden veel meer productieactiviteiten, waren meer marktgeoriënteerd en veel efficiënter dan de staatsbedrijven. Ook kwam er als gevolg van technologische innovaties in de agrarische sector, menselijke arbeid vrij die aangewend kon worden in de industriële sector. Door de toename van Buitenlandse Direkte Investerings nam ook de technologische ontwikkeling toe met als gevolg een steeds efficiëntere produktie.

Ook de groei van het “*Total Factor Productivity*” (TFP), een economische variabele, heeft gezorgd en zorgt nog steeds voor haar deel voor een groei van de economie (Morrison W., 2013). Deze factor weergeeft de output van de produktie waarbij de input niet gebaseerd is op kapitaal en arbeid maar op de bijdrage van technologische ontwikkeling. Een belangrijke bijdrage hiertoe wordt geleverd door de toegang van China tot kennis en toepassing van

buitenlandse technologie. Dit is ook een van de voornaamste redenen waarom China heel veel investeert in buitenlandse ondernemingen.

Een andere belangrijke, maar tijdelijke bijdrage aan de economische groei werd geleverd door het fenomeen van de “*Township and Village Enterprises*” (TVE’s). Een belangrijke distinctie in de omschrijving van deze TVE’s wordt gemaakt door de Chinese en Westerse zienswijze. Volgens de Chinezen is een TVE een onderneming welke gesitueerd is op het platteland. Volgens het Westen daarentegen is een TVE een onderneming welke in het bezit is van het dorp alwaar de TVE gevestigd is (Morrison. W.,2013). In de periode 1980 – 1996 ontstond een enorme opkomst van TVE’s die voor 26% deel uitmaakten van het BBP in 1996, terwijl dit percentage in 1978 nog rond de 6% lag (Yasheng Huang, 2008). Dit zorgde uiteraard voor werkgelegenheid onder de plattelandsbevolking en veel meer belasting- inkomsten voor de lokale overheden. Hieraan kwam spoedig een eind rond 1996 vanwege een aangepast macro-economisch beleid van de centrale overheid, waarbij het creëren van markten en stimuleren van banken tot het verstrekken van meer kredieten van belang was (Yasheng Huang, 2008). Hierdoor werd de concurrentie voor de TVE’s te groot en die waren dan genoodzaakt over te gaan tot privatisering.

3.2.2 Internationale handel

De internationale firma Deloitte, gaf in 2013 middels het door hun gehanteerde “*Global Manufacturing Competitiveness Index*” aan dat de positie van China als grootste fabrikant van eindproducten voornamelijk bestemd voor de export, in de wereld nog zeker 5 jaar zo zal blijven. Dit vooral omdat er in China een groot aanbod van arbeid tegen lage arbeidskosten bestaat.

Een recente studie van de V.N. heeft uitgewezen dat China de grootste fabrikant van uiteenlopende eindproducten ter wereld is, dit in vergelijking met Japan en de V.S. .Het fabriekswezen in China is relatief van veel groter belang en maakte in 2011 ongeveer 32,3 % uit van het BBP, terwijl de V.S. en Japan goed waren voor respectievelijk 12,1% en 18,9% (Morrison. W., 2013).

De Chinese overheid voert een actief beleid ter bevordering en handhaving van de internationale handel en investeringen. In dat kader zijn er tal van regionale en bilaterale Vrijhandelsovereenkomsten gesloten. Momenteel zijn er overeenkomsten van kracht met onder

andere de ASEAN, Chili, Costa Rica, Hong Kong, Macau, Nieuw Zeeland, Pakistan, Peru, en Singapore. Ook er zijn er onderhandelingen gaande met betrekking tot het sluiten van Vrijhandelsovereenkomsten met de Samenwerkingsraad van de Arabische staten en de Golfstaten, IJsland, Noorwegen, Australië, Zwitserland, Zuid-Afrika, Botswana, Lesotho, Namibië en Swaziland. Ook kwamen in mei 2012 China, Japan en Zuid Korea overeen om aan te vangen met onderhandelingsgesprekken met als doel het sluiten van een Vrijhandelsovereenkomst.

De export steeg van USD. 14 miljard in 1979 naar ongeveer USD 2,1 triljoen, terwijl de importen van USD 18 miljard stegen naar ongeveer USD 1,7 triljoen in dezelfde periode (Morrison W., 2013). De export bestaat, zoals reeds eerder aangegeven, voornamelijk uit de export van eindprodukten. De import bestaat voor een groot deel uit onderdelen die bestemd zijn voor de assemblage van uiteenlopende produkten waaronder vooral machines en elektronica die op hun beurt weer geëxporteerd worden. De export van deze machines en elektronica maken ongeveer 50% deel uit van de totale exporten (Naughton B., 2007).

De Chinese internationale handel is een goed voorbeeld van het principe van comparatieve voordelen daar het voornamelijk kapitaal- intensieve produkten (ijzererts, staal, chemicaliën, synthetische vezels en plastic) importeert en arbeid- intensieve produkten (machines, kleding en elektronica waaronder computers) exporteert.

De handelsdata van China verschilt van die met haar handelspartners. De oorzaak hiervan is de rol van Hong Kong in het geheel. Dat zowel de export als de import van China voor het overgrote deel via Hong Kong plaatsvindt, vindt zijn oorsprong in 1997 tijdens het beheer van China over Hong Kong. Echter wordt Hong Kong door China beschouwd als een apart gebied als het gaat om belastingen. De Chinezen geven daarom voor hun gemak en voordelen aan dat hun produkten geïmporteerd of geëxporteerd worden van en naar Hong Kong terwijl de handelspartners aangeven dat hun produkten uit China zijn geïmporteerd (Wasserstorm J. N., 2010).

De grootste importeurs van Chinese eindprodukten zijn de VS, de EU, de ASEAN en Hong Kong terwijl China zelf voornamelijk produkten importeert uit Japan, de VS en de EU. De V.S. is onder de handelspartners van China de grootste importeur en maakt voor 24% deel uit van de exporten vanuit China (Morrison. W., 2007). De produkten die vanuit China geëxporteerd

worden, zijn voornamelijk geproduceerd door ondernemingen van buitenlandse investeerders . Deze investeerders zijn voornamelijk afkomstig uit Hong Kong en Taiwan en hebben hun productie activiteiten verplaatst naar China omdat de lage arbeidskosten aldaar uitstekend passen in het productieproces van arbeidsintensieve produkten.

Als gevolg van de groeiende economie groeit ook de vraag naar olie en olieprodukten. Het land is na de V.S. en Japan de grootste net importeur van olie in de wereld. Het begon met de import van olie in 1993 en het verbruik is sindsdien alleen maar enorm gestegen. Indien de groei van de economie dezelfde tred aanhoudt, zal de afhankelijk van geïmporteerde olie stijgen tot ongeveer 80% in 2030, terwijl het nu nog rond de 50% schommelt (Morrison .W, 2007).

3.2.3 De financiële sector

Voor de jaren '80 bestond de financiële sector geheel uit het door de centrale overheid gedirigeerde en onderontwikkeld bankwezen (Naughton B., 2007; Allen .F, Jun Qian, en Meijun Qian, 2005). De "*Peoples Bank of China*" , die viel onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Financiën, fungeerde als centrale en commerciële bank en had voor 93% het beheer over de financiële sector (Allen F., Jun Qian, en Meijun Qian, 2002).

Thans kan gesteld worden dat China over alle instituten beschikt die deel uitmaken van een moderne financiële sector. De "*People's Bank of China*", de centrale bank, stippelt het monetair beleid uit en verstrekt kredieten aan de commerciële banken. De "*Bank of China*", de "*People's Construction Bank of China*", de "*Agricultural Bank of China*" en de "*Industrial and Commercial Bank of China*" zijn de vier grootste commerciële banken. Het bankwezen is gegroeid en er is sprake van diversiteit waarbij de beschikking bestaat over commerciële banken, overheidsbanken en andere onafhankelijke instellingen (Allen .F, Jun Qian, en Meijun Qian, 2002).

Als gevolg van de economische groei stegen de besparingen van huishoudens en ondernemingen en vonden hun toestroom naar de banken (Naughton B.,2006). De banken zijn thans een zeer belangrijke factor in het geheel waarbij overschotten geïnvesteerd kunnen worden in het bedrijfsleven en vervullen zo een intermediaire rol binnen de markteconomie.

De financiële sector in China is sterk doch “smal” (Allen F., Jun Qian, en Meijun Qian, 2002). Dit omdat het bankwezen nog steeds een dominante rol vervult. De versterking van de sector vond vooral plaats door de enorme groei van spaartegoeden na de jaren '80. Deze versterking is zeer contrasterend in vergelijking met andere landen waar er ook een transitie van de economie heeft plaatsgevonden waarbij er juist inflatie ontstond (Allen F., Jun Qian, en Meijun Qian, 2002). Het beleid van het bankwezen waarbij de spaartegoeden beschermd werden en de rente opgeschroefd werd heeft een belangrijke bijdrage geleverd aan deze versterking.

De twee effectenbeursen die in 1990 zijn opgericht, de “*Shanghai Stock Exchange*”(SHSE) en de “*Shenzhen Stock Exchange*” (SZSE) vervullen ten opzichte van het bankwezen een kleine rol binnen de financiële sector (Allen F., Jun Qian, en Meijun Qian, 2002). Ook kunnen ze niet optimaal functioneren vanwege:

- Een beperkte zelfregulering
- Een grote hoeveelheid aandelen van gouvernementele entiteiten
- Het gebrek aan goedopgeleide deskundigen
- Een gebrek aan institutionele investeerders
- Beperkte financiële markten

Het handhaven van economische stabiliteit is van eminent belang voor de verdere groei van China en daarbij levert een stabiele financiële sector een belangrijke bijdrage. Tot nu toe kan gesteld worden dat het bankwezen en alle andere financiële actoren een redelijke bijdrage geleverd hebben als we in ogenschouw nemen dat ondanks de verschillende crises waaronder de economische wereldcrisis, de economie van China door is blijven groeien (Naughton B.,2006).

3.2.4 Uitdagingen

De economie van China heeft de afgelopen jaren een significante groei doorgemaakt. Of de economische groei dezelfde opwaartse tred zal vertonen in de toekomst hangt vooral af van het economisch beleid en eventuele veranderingen daarvan van de Chinese overheid. Wij moeten vooralsnog niet uit het oog verliezen dat net zoals elke medaille een keerzijde heeft, ook de economische groeispurt negatieve effecten heeft teweeggebracht waaronder een zeer grote mate van afhankelijkheid van gefixeerde investeringen en exporten, een toenemende inkomensongelijkheid, wijdverspreide milieuverontreiniging etc.

Een belangrijke politieke uitdaging is de opkomende onrust onder de bevolking. De economische groei is voor de CCP een belangrijke bron voor legitimiteit. Elk jaar steken steeds nieuwe protesten met als voornaamste thema's milieuvervuiling, corruptie en het inpikken van land de kop op. Volgens de "*Corruption Perceptions Index*" (CPI) van 2013 van "*Transparency International*" scoort China 40 punten uit de schaal van 0 tot en met 100 , waarbij een score van 0 gelijkgesteld wordt aan een zeer corruptieve publieke sector en een score van 100 gelijkgesteld wordt aan een totaal niet- corruptieve publieke sector. Volgens Transparency International geeft de "*Global Corruption Barometer*" aan dat 46% van de Chinese bevolking van mening is dat de corruptie gestegen is . Deze corruptie is het grootste negatieve effect van de decentralisatie (Bing Dong., 2010).

De gebrekkige regelgeving met als gevolg een zwak functionerend gedecentraliseerd beleid leidt tot corruptie, financiële speculatie en verkeerde investeringen. Hierdoor vindt er een ondermijning plaats van efficiënte allocatie van goederen en diensten in de economie. Doordat er geen wettelijke verplichtingen zijn en er regels simpelweg genegeerd worden vind er vaak een enorme toestroom van lage- kwaliteit producten plaats naar de lokale- en exportmarkt.

Met de groei van de economie nam ook de urbanisatie steeds toe. Dit heeft vanzelfsprekend een enorme invloed gehad op de beschikbare natuurlijke hulpbronnen en energiebronnen, huisvestingsmogelijkheden, arbeidsplaatsen, toegang tot goede gezondheidszorg en scholing etc. Het urbanisatieproces vereist een goed beleid, een goede coördinatie van betrokken actoren en vooral een goede planning.

Bijna alle grote steden in China, waaronder Beijing, Guangzhou en Shanghai hebben te kampen met extreme luchtvervuiling welke driemaal de toegestane hoeveelheid luchtvervuiling volgens de WHO is (The Climate Group: China, 2012). Een rapport van de Aziatische Ontwikkelingsbank in 2012 gaf aan dat slechts 1% van de 500 grote steden in China voldoet aan de eisen volgens de WHO met betrekking tot kwaliteit van de lucht. Bovendien gaf de Amerikaanse Energie Informatie Administratie in een rapport van 2011 aan dat naar schatting in 2035 de uitstoot van CO2 verdubbeld zal zijn.

3.3 Toekomstperspectieven

3.3.1 Het 12de Vijfjarenplan

De Vijfjarenplannen zijn sociale en economische initiatieven welke zijn uitgestippeld voor, zoals de naam doet vermoeden, een periode van vijf jaren. De eerste reeks was voor de periode 1953 tot en met 1957 en inmiddels is het land toe aan haar 12de Vijfjarenplan waarvan de implementatie in 2011 begon.

Volgens Edwin Fung en Yali Peng van de KPMG zijn voor een verdere duurzame economische ontwikkeling de volgende aspecten van belang:

- De strategie om de economische groei de komende vijf tot tien jaren te bevorderen;
- De impact van globalisatie op de Chinese economie;
- Een duurzaam ecologisch beleid;
- De promotie van innovatie en eigen originele technologie

Dat China zich hier goed van bewust is blijkt uit het volgende fragment uit het eerste hoofdstuk van het 12de Vijfjarenplan:

“In face of multi-polarity, deepening economic globalization, new changes in global economic political system, breakthroughs in technological innovation and that international tide remains peace, cooperation and development; China could embrace the general international environment which makes for the nation’s stable development.”

Volgens het Plan is er momenteel sprake van industrialisatie, informatisering, urbanisatie, vermarkting en verdere internationalisatie in samenhang met een stabiele groei van het BNP per capita. Ook vindt er een verhoogde transformatie plaats van de economische structuur, is er een enorme kapitaalhoeveelheid, wordt er geïnvesteerd in technologie en educatie en wordt er gewerkt aan verbetering van de kwaliteit van arbeid en de infrastructuur.

Het Plan is samengesteld tegen de achtergrond van het omhooghouden van het socialisme met Chinese karakteristieken en de visie van Deng Xiaoping waarbij beoogd wordt om een wetenschappelijke insteek te geven aan economische ontwikkeling in samenhang met aanpassingen op nationaal en internationaal niveau.

Volgens het Plan zal men zich in de periode 2011 tot en met 2016 richten op de volgende aspecten:

- Het versterken van de macro-economische controle, waarbij een verbeterde coördinatie van het fiscaal, monetair, investering, en industrieel beleid van belang is;

- Het vergroten van de nationale vraag naar produkten en daarmee ook de markt door middel van de implementatie van een lange- termijn mechanisme;
- Het optimaliseren van de investeringsstructuren en stimuleren van private investeringen;
- Een simultane promotie van industrialisatie, urbanisatie en agrarische modernisatie;
- Het stimuleren van wetenschappelijke en technologische innovaties ten behoeve van de industrie;
- Het bevorderen van een gecoördineerde en interactieve regionale ontwikkeling;
- Het promoten van gelijke openbare diensten voor zowel stads- als plattelandsbewoners;
- Geleidelijke aanpassing van de distributie relatie tussen het land, de grote ondernemingen en de plattelandsbevolking met het oog op een verhoogd inkomen en een synchroon verloop van economische groei en het inkomen op lang termijn.

Met betrekking tot de agrarische sector zal gewerkt worden aan de modernisering van deze sector, alsook uitbreiding van de mogelijkheden van boeren tot een hoger inkomen, verbetering van de productie en van de levensstandaard van de bevolking werkzaam in de agrarische sector en het verbeteren van de instituten met betrekking tot ontwikkeling van de rurale bevolking.

Op het gebied van de industriële sector is in het vooruitzicht gesteld het verbeteren van de concurrentiepositie, het verbeteren van de productie van eindprodukten, technische verbetering van de ondernemingen, het promoten van kleine en middelgrote ondernemingen, duurzame energie- gebruik, verbeteren van transportmogelijkheden en het verhogen van het informatiseringeniveau.

Voorts wordt ook belang gehecht aan het ontwikkelen van een marine economie, het verbeteren van de dienstensector, milieuvriendelijk en energiebesparend produceren en een dusdanig buitenlands beleid waarbij er sprake moet zijn van een win- win situatie.

Om al het bovenstaande te monitoren worden er jaarlijkse rapportages opgemaakt waarbij aan de hand van vastgestelde indicatoren wordt nagegaan wat de vorderingen zijn met betrekking tot een specifiek aspect.

3.3.2 Het China 2030 Rapport

Het China 2030 Rapport is het resultaat van een gezamenlijk onderzoek van de Wereldbank en de Volksrepubliek China welke is uitgevoerd op voorstel van de voormalige president van de Wereldbank Groep, Robert Zoelick, met als doel inzicht te verkrijgen in de huidige situatie met betrekking tot economische ontwikkelingen en wat de vooruitzichten zijn tot 2030.

Volgens het rapport heeft de selecte groep van landen die een economische groeispurt hebben doorgemaakt vijf gemeenschappelijke kenmerken. Ze hebben hun kansen binnen de wereldeconomie goed benut door een goed investeringsbeleid en vrije handel te handhaven. Ook hebben ze een stabiel macro-economisch beleid kunnen voeren en hadden de beschikking over hoge besparingen. Markten kregen de toestemming tot allocatie van hulpbronnen en bovenal hadden deze landen een regering die er alles aan deed om de eerdergenoemde vier punten te bevorderen en te handhaven.

Echter leven wij in een wereld vol veranderingen, zijn ook de capaciteiten van het land niet meer hetzelfde en ook is geen enkel strategie eeuwigdurend: redenen voor China om met een nieuwe ontwikkelingsstrategie te starten. Het rapport geeft aan dat deze nieuwe ontwikkelingsstrategie de volgende vijf karakteristieken zal moeten behelzen:

- Het verbeteren van de groeikwaliteit welke samen moet gaan met een stabiele groei van het inkomen;
- Het bewerkstelligen van een stabiele en duurzame groei welke consistent moet zijn met de marktkrachten;
- Het vergroten van de innovatie- en creativiteitscapaciteiten;
- Een goede en volledige benutting van de menselijke capaciteiten;
- Een goed functionerende vrije markt waarbij er sprake is van adequate regelgeving, maar ook hoge sociale standaarden en morele waarden.

De komende twee decennia zal China vele uitdagingen tegemoetkomen op haar weg om een moderne, harmonieuze en creatieve hoge-inkomens samenleving te worden. In het rapport worden er zes strategieën besproken om de grootste uitdagingen het hoofd te bieden.

De eerste strategie is een toepasselijke rol voor de regering, de staat en de private sector. De stabiele economische groei ondanks de financiële crisis is het bewijs dat de rol van de staat in

de financiële sector gehandhaafd moet blijven. Echter wordt de dominante rol van de regering binnen de economie als belemmering beschouwd. Ook zou volgens deze strategie de private sector een belangrijke rol moeten gaan vervullen met betrekking tot de allocatie van hulpbronnen. De regering zal de concurrentie binnen de economie moeten stimuleren door het proces van toetreden van ondernemingen tot de markt te vergemakkelijken.

De tweede strategie is het stimuleren van innovatie en de adaptatie van een “open” innovatiesysteem met links naar mondiale onderzoeks- en ontwikkelingsnetwerken (R&D's). Ondanks China reeds een belangrijk deel van haar BNP investeert aan R&D's, moet er nog veel gedaan worden zodat men er verzekerd van is dat deze investeringen Chinese ondernemingen in staat zal stellen effectief te kunnen concurreren.

Een “groene groei” is waar het in de derde strategie om gaat. Het land heeft de intentie een economische groei te bewerkstelligen welke zal moeten bijdragen aan de bescherming van het milieu en technologische vooruitgang ten voordele van het milieu.

De vierde strategie gaat om het belang van gelijke kansen en sociale bescherming. In China is er nog altijd sprake van een grote mate van ongelijkheid en ongelijke toegang tot sociale diensten. Dit zal vooral afhangen van de beschikbaarheid van fiscale middelen en daarom is dan ook de vijfde strategie: de opbouw van een duurzaam fiscaal systeem.

Het fiscaal systeem zal de komende decennia voor drie uitdagingen komen te staan. De eerste uitdaging zal zijn de mate van weerbaarheid tegen macro-economische schokken, terwijl de tweede uitdaging zal zijn de mate van beschikbare fiscale middelen welke nodig zullen zijn omwille van de vierde strategie zoals eerder genoemd en de derde uitdaging zal zijn het transparant maken van het fiscale systeem en ontvankelijk zijn voor aanpassingen.

De zesde en laatste strategie gaat om het ontwikkelen van dusdanige relaties met de rest van de wereld waarbij er sprake zal zijn van wederzijdse voordelen. Een gecontinueerde integratie in de wereldmarkt en proactieve deelname in mondiale instituten als een internationale stakeholder om zodoende meer zeggenschappen te krijgen in het internationaal economisch beleid zijn hierbij van eminent belang.

De zes nieuwe strategieën vormen een coherent beleidsraamwerk en zijn de steunpilaren van de nieuwe ontwikkelingsstrategie. De Chinese regering beseft het belang en de urgentie om het bestaande ontwikkelingsplan aan te passen en de nieuwe strategie geleidelijk aan te implementeren en als we een terugblik werpen op de vorige paragraaf van dit hoofdstuk zal opvallen dat met het 12de Vijfjarenplan de aanzet reeds gegeven is.

Conclusie

De hervormingen welke eind jaren '70 aanvingen in China en als reactie op de gebeurtenissen tijdens Mao Tse Tung aangemerkt kunnen worden, markeren een belangrijk keerpunt in vooral de economische geschiedenis van China en alle andere ontwikkelingen die onomstotelijk met de economische ontwikkelingen gepaard gaan.

Reeds in het begin van de twintigste eeuw werd het aloude Chinees bestuursstelsel van een centrale overheid beïnvloed door westerse ideologieën. Desondanks lukte het de CCP door middel van dit stelsel haar machtspositie en invloed te bewerkstelligen. Het idee van de hervormingen had als achtergrond de westerse gedachtegang van het vooraanstaand lid van de CCP, Deng Xiaoping, welke vooral gesterkt werden door zijn ervaringen in het buitenland. Het is dan ook vanwege zijn invloedrijke positie dat de hervormingen geïmplementeerd konden worden.

De Chinese overheid zag in dat het van eminent belang was om af te zien van het gecentraliseerd stelsel, welke enorm bureaucratisch was, om een efficiënte economische ontwikkeling op gang te brengen. Dat op dat moment de agrarische sector het fundament van de nationale economie was, was dan ook de belangrijkste reden waarom besloten werd dat de hervormingen en daarmee de decentralisatie het eerst op het platteland moest plaatsvinden. De decentralisatie is de belangrijkste factor geweest van deze hervormingen welke enigszins kon voorkomen dat de centrale overheid uitbuitende maatregelen kon nemen, daar de lokale bestuurders zelf konden beslissen over het economisch beleid van het platteland. Gesteld kan worden dat deze decentralisatie een grote mate van industrialisatie teweeg heeft gebracht en de aanzet heeft gegeven tot liberalisatie en onderlinge concurrentie. De bevolking werd immers gestimuleerd om op grotere schaal particuliere markten op te zetten en om eigen bedrijven te starten. Bovendien werden de export en de inwaartse buitenlandse directe investeringen enorm gestimuleerd. Hierdoor werden dan de middelen gecreëerd om in het buitenland te investeren. Ook zorgden de besparingen van de Chinese bevolking als gevolg van toegenomen inkomens ervoor dat er voldoende geïnvesteerd kon worden.

Een zeer belangrijke gebeurtenis is de toetreding tot de WTO geweest. Hiermee werden immers de marktgrenzen verder opengegoid en stegen de exporten en de inwaartse buitenlandse directe investeringen wat leidde tot een groei van het binnenlands kapitaal. Dit allemaal wekt de gedachte dat er alleen maar goeds in verband gebracht kan worden met de decentralisatie. Echter heeft elke medaille een keerzijde.

De decentralisatie mag dan wel een belangrijk aspect zijn geweest, het zwak functionerend gedecentraliseerd beleid heeft nog altijd allerlei nare gevolgen waaronder corruptie. Na een vergelijking tussen het 12de Vijfjarenplan en het China Rapport 2030 gemaakt te hebben valt mij op dat er nauwelijks op dat fenomeen wordt ingegaan en dan wel in die mate dat er geen plannen zijn aangegeven op welke wijze de corruptie aangepakt zou kunnen worden.

Op welke wijze heeft de decentralisatie van het economisch beleid in China dan bijgedragen aan haar positie als economische grootmacht?

Wanneer ik de gegeven percentages met betrekking tot de economische positie van China vóór en na de jaren '80 met elkaar vergelijk en haar huidige positie in de wereld met betrekking tot de internationale handel in acht neem, zoals allemaal aangegeven in het laatste hoofdstuk, kan ik gerust concluderen dat het land een economische groeispurt doorgemaakt heeft de afgelopen 30 jaar en dat de decentralisatie een belangrijke bijdrage heeft geleverd aan de positie van het land als economische grootmacht. De extrabureaucratische decentralisatie van China is enkel en alleen op gang gebracht met als belangrijkste doel het bewerkstelligen van economische ontwikkeling. Deze decentralisatie bracht op zowel kort als lang termijn verschillende positieve gevolgen met zich mee :

- Als gevolg van de decentralisatie werd er door lokale overheden flink geëxperimenteerd met als gevolg het ontstaan van de twee bekende ontwikkelingsmodellen: het Wenzhou- en Sunanmodel.
- Deze twee modellen zorgden voor een grote industrialisatie in vooral de gebieden waar zij hun naam aan te danken hebben.
- De toenemende industrialisatie ging gepaard met steeds groeiende kapitaalinvesteringen.
- De groei van het inkomen als gevolg van de industrialisatie zorgde voor een toename van de besparingen waardoor meer kapitaal gegenereerd werd voor nog meer investeringen.
- De toegenomen productie zorgde voor een grotere vraag naar exportmarkten en het drijven van handel op internationaal niveau en dit leidde tot het lidmaatschap van de WTO.

Wat bovendien zeer opmerkelijk is aan de Chinese decentralisatie, is toch de invloed van het centrale bestuur. Er worden immers op reguliere basis nagegaan dat het gedecentraliseerd economisch beleid toch correspondeert met de visie van het centraal bestuur. En het is juist dit aspect dat de Chinese economische groei tot een unicum maakt. Het land heeft immers een autoritair regime, echter voert het een gedecentraliseerd kapitalistisch economisch beleid. Het

grote voordeel dat China in deze heeft is het communistische politiek systeem welke zorgt voor een relatief constant eenduidig beleid . In een land met een democratisch politiek systeem kan er moeilijk sprake zijn van een soortgelijke beleidsvoering omdat vaak de verschillende , elkaar opvolgende democratisch gekozen regeringen, steeds een ander beleid zullen voeren. China zou als voorbeeld kunnen dienen voor andere communistische landen, echter zouden die landen dan ook moeten beschikken over een relatief grote mate van menselijk kapitaal en in het geval van China: goedkope arbeidskrachten. Dat trekt immers de vele buitenlandse investeerders aan. Een ander aspect welke vaak over het hoofd gezien wordt is de enorme gedrevenheid van de Chinezen welke zijn grondslag vind in het Confucianisme. Vooralsnog zal de wil van politieke leiders om een soortgelijk economisch beleid binnen een communistisch systeem te voeren, uitermate van belang zijn. Dat het voor Deng Xiaoping niet uitmaakte om kapitalistisch getinte hervormingen door te voeren blijkt immers uit zijn fameuze gezegde: *“It does not matter if the cat is black or white , as long as it catches mice...”*

Het gebrek aan regelgeving echter belet het optimaal functioneren van dit gedecentraliseerd systeem. Er zijn geen duidelijke wetten en regels vastgesteld waardoor ambtenaren van de lokale overheden in principe niet goed weten wat hun functies zijn. Ook belet het politiek systeem van China het principe van “checks and balances” waardoor er geen controle mogelijk is, met als gevolg de eergenoemde corruptie.

In hoeverre de economische positie van China gehandhaafd blijft hangt natuurlijk af van het beleid van de huidige Chinese leiders in de globaliserende wereld van vandaag. De wereld van vandaag stelt China voor een aantal uitdagingen. Als we het 12de Vijfjarenplan en het China Rapport 2030 in ogenschouw nemen zien we dat het enorm besef van aanpassingen er bestaat, echter zal veel afhangen van de implementatie van de nieuwe strategieën op het huidige systeem en daarbij zal vooral de aanpak van corruptie welke het grootste negatieve gevolg is van de decentralisatie een uitermate belangrijke rol spelen.

Aanbevelingen

De decentralisatie is een belangrijke basis geweest voor de economische groeispurt die China doorgemaakt heeft. Om de positie als economische grootmacht echter te behouden zal het land met het oog op de uitdagingen waar het voor staat zeker aanpassingen moeten brengen in het gedecentraliseerd systeem. Op basis van de verkregen informatie uit dit onderzoek worden de volgende aanpassingen en/of implementaties aanbevolen:

- Aanpassing van de wet- en regelgeving
- De implementatie van een onafhankelijk controlemechanisme

Aanpassing van de wet- en regelgeving

Vanwege de zwakke wet- en regelgeving wordt de corruptie in stand gehouden, bestaat er geen duidelijkheid over de functie van ambtenaren en vindt er misallocatie van investeringen plaats. Strenge strafmaatregelen voor corrupte ambtenaren zouden zeker een beperkend effect hebben. Duidelijkheid in regelgeving zou voor investeerders een overzicht kunnen bieden van de mogelijkheden die ze hebben met betrekking tot investeringen, maar ook hoe op een juiste effectieve en voordelige wijze deze investeringen te kunnen doen. Het heeft immers geen enkel nut om uiteenlopende plannen ter ontwikkeling en bevordering van een duurzaam economisch beleid en daaraan gekoppelde groei uit te stippelen en immers veel middelen erin te stoppen als de corruptie niet effectief aangepakt kan worden. Ook moeten de eigendomsrechten van plattelandsondernemingen bevordert worden. De Chinese overheid heeft nog steeds het recht land in te vorderen. Dit recht wordt vaak misbruikt door corruptieve ambtenaren ten behoeve van lucratieve vastgoedprojecten en krijgen boeren bijvoorbeeld zeer weinig compensatie voor hun land.

De implementatie van een onafhankelijk controlemechanisme

De inrichting van het Chinese staatsstelsel is van dusdanige aard dat er geen sprake is van een "check and balances" systeem zoals het Westen dat kent en welke een belangrijk kenmerk is van de Triasleer. De enige controles die er plaatsvinden zijn de afgezanten van de centrale overheid die de lokale overheid controleren. Dit zou het best worden omschreven kunnen worden als een overheid die haar eigen beleid controleert. Een onafhankelijke controlemechanisme zou hier dan de oplossing voor zijn, echter is de wil van de CCP hiertoe enorm van belang, daar dit mechanisme als een dreiging voor de invloed en macht van de CCP gezien zou kunnen worden.

Geraadpleegde literatuur

- Brandt L., Rawski T.G., 2008, *China's Great Economical Transformation*, Cambridge, Cambridge University Press
- Bosscher D., Renner. H. & Wagenaar. R., 2000, *De wereld na 1945*, Utrecht, Uitgeverij Het Spectrum
- Caljé P. A. & Hollander den J. C., 2008, *De nieuwste Geschiedenis*, Utrecht, Uitgeverij Het Spectrum
- Deng Xiaoping, 1994, *Selected Works of Deng Xiaoping (1982-1992)*, China, Foreign Languages Press
- Geers C.M. , 1986 , *Schakels in openbaar besturen: een studie in gedeconcentreerde rijksdiensten*, Delft, Uitgeverij Eburon
- Gerhaeuser K., Iwasaki Y. & Tulasidhar V.B., 2010, *Resurgig Asian Giants*, Phillipines , Asian Development Bank Press
- Horst van der D., 1977, *Geschiedenis van China*, Utrecht, Uitgeverij Het Spectrum
- Homan K., 2006, *China: vreedzame opkomst of militaire dreiging?*, Nederland, Instituut Clingendael
- 'd Hooghe I., 2011, *China's opkomst: kroniek van een machtsverschuiving*, Nederland, Instituut Clingendael
- Kooiman D., 2009, *Kapitalisme, Kolonisatie en Cultuur: Arme en rijke landen in historisch perspectief*, Amsterdam, KIT Publishers
- Landry P.F. , 2008, *Decentralized Authoritarianism in China*, NY-USA, Cambridge University Press
- Moore . Th , 2002, *China in the World Market*, Cambridge, Cambridge University Press
- Minqi Li, 2008, *The Rise of China and the Demise of the Capitalist World-Economy*, London, Pluto Press
- Naughton B., 2006, *The Chinese Economy: Transitions and Growth*, London , Massachusetts Institute of Technology
- Pletcher K., 2009, *The History of China*, NY-USA, Britannica Educational Publishing
- Redding G. & Witt M.A., *The Future of Chinese Capitalism*, Oxford University Press
- Vogel . E.F., 2011, *Deng Xiaoping and the reformations in China*, London, The Belknap Press of Harvard University Press

- Wasserstorm J.N., 2010, *China in the 21st century: what everyone needs to know*, USA, Oxford University Press
- Yasheng Huang, 2008, *Capitalism with Chinese Characteristics*, Cambridge University Press, Cambridge

Rapporten

- 2013 LSE SU China Development Forum Report
- American Energy Information Administration Report, 2011
- China Report 2013
- IMF Country report No.13/211: Article IV Consultation Report China
- Unctad Report 2012
- The Climate Group Report 2012: Consensus and Cooperation for a clean Revolution, China and global sustainable development

Wetenschappelijke artikelen

- Allen F., Jun Qian, & Meijun Qi, 2002, *Law, Finance, and Economic Growth in China*, Wharton Financial Institutions Centre, 02-44
- Bing Dong., 2010, *The Causes of Corruption: Evidence from China*, USA, Queensland University of Technology, Working Paper No. 72.2010
- Fung P. & Peng .Y., 2011, *Forces driving China's economic growth in 2012*, KPMG Advisory (China) Ltd.
- Hayashi .T , 2003, *China's Open door Policy towards Foreign Direct Investments*, Stanford Japan Centre, DP-2003-001-E.
- Hongbin .C & Treisman . D , 2005 , *Political Decentralization and Policy Experimentation*, University of California: Department of Economics & Department of Political Sciences .
- Iwata S. & Feltenstein .A , 2005, *Decentralization and macroeconomic performance in China: regional autonomy has its costs*, Journal of Development Economics 76, Pag. 481– 501
- Lawrence S. V., 2013, *Understanding China's Political System*, USA, Congressional Research Service
- Li Xing & Shaw Th., 2013, *The Political Economy of Chinese State Capitalism*, JCIR: VOL. 1, No. 1

- Ligang Song, 2010, *China's Rapid Growth and Development: An Historical and International Context* , Peking University: PAFTAD Conference 2010
- Martin W., Dimaranan B., Hertel Th. en Ianchovichina E., 2000, *Trade Policy, Structural Change and China's Trade Growth*, Stanford University: Center for Research on Economic Development and Policy Reform, Working Paper No. 64.
- Morrison W.M. , 2013, *China's Economic Rise: History, Trends, Challenges, and Implications for the United States*, USA , Congressional Research Service
- Morrison W.M., 2009, *China's Economic Conditions*, USA, Congressional Research Service
- Narayanan R., 2006, *The Politics of Reform in China: Deng, Jiang and Hu*, Institute for Defence Studies and Analyses, Strategic Analysis, Vol. 30, No. 2,
- Shen R. & Mantzopoulos V., 2011, *China's economic restructuring through induced capital inflows*, Journal of International Business and Cultural Studies, volume 17, No 1
- Strauss E., Qian E., Minggao Shen, Dong Liu ,Majbouri M., Qi Sun & Qianfan Yin, 2009, *Private Sector Industrialization in China: Evidence from Wenzhou*, IEPR Working Paper 09.01
- Sukhatme V., 2007, *Some Observations on China's Economic Transformation*, Macalester International, Volume 18, pag. 270- 280
- Szamosszegi A. & Kyle C., 2011, *An Analysis of State-owned Enterprises and State Capitalism in China*, U.S.-China Economic and Security Review Commission
- Tisdell C., 2009, *Economic Reform and Openness in China: China's Development Policies in the Last 30 Years*, Economical Analysis & Policy, Volume. 39 No. 2
- Tisdell C., 2008, *Thirty Years of Economic Reform and Openness in China: Retrospect and Prospect*, The University of Queensland, Working paper No. 51, ISSN 1444-8890
- Tzeng C.H., 2005, *Understanding Economic Development in Modern China: The Interplay among the State, the Market, and the Social Sector*, Business and Economic History On-line, Volume 3
- Xiaodong Zhu, 2012, *Understanding China's Growth: Past, Present, and Future*, Journal of Economic Perspectives: Volume 26; Pag. 103–124
- Yang Hengjun, 2014, *What about China's Selfless Officials ?*, The Diplomat, Tokyo
- Yifu Lin J., Tao .R & Mingxing Lu, 2003, *Decentralization, Deregulation and Economic Transition in China*, London School of Economics Conference: The Rise of Local Governments in Developing Countries.

- Zheng Lu & Xiang Deng, 2011, *China's Western Development Strategy: Policies, Effects and Prospects*, Department of Economics, Sabanci University, Turkey, School of Economics, Sichuan University, P.R.China.
- Zulu Hu & Khan.M , 1997, *Why is China growing so fast ?*, Economic Issues No.8, International Monetary Fund

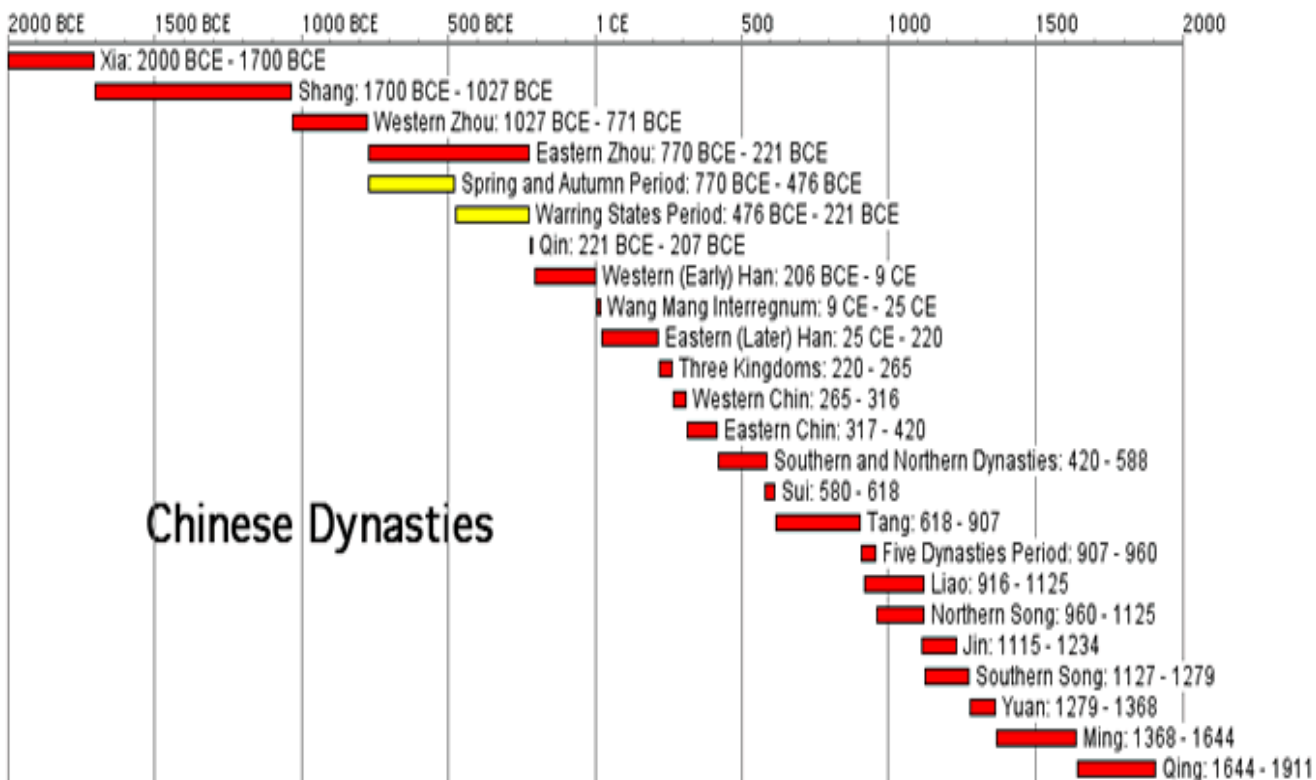
Webpagina's

- ADB, 2006, www.adb.org, geraadpleegd op 26 mei 2014
- Chinaknowledge, 2000, www.chinaknowledge.de, geraadpleegd op 24 oktober 2014
- Chinatoday, 2011, www.chinatoday.com, geraadpleegd op 3 maart, 15 april, 26 mei en 16 september 2014
- Economy Watch, 2013, www.economywatch.com, geraadpleegd op 16 april 2014
- IMF, 2013, www.imf.org, geraadpleegd 16 februari en 27 mei 2014
- Worldbank, 2012, www.worldbank.org, geraadpleegd op 26 mei en 9 juni 2014
- WTO, 2011, www.wto.org, geraadpleegd op 16 september 2014
- Transparency International, 2014, www.transparency.org, geraadpleegd op 25 juli 2014

Orale bron

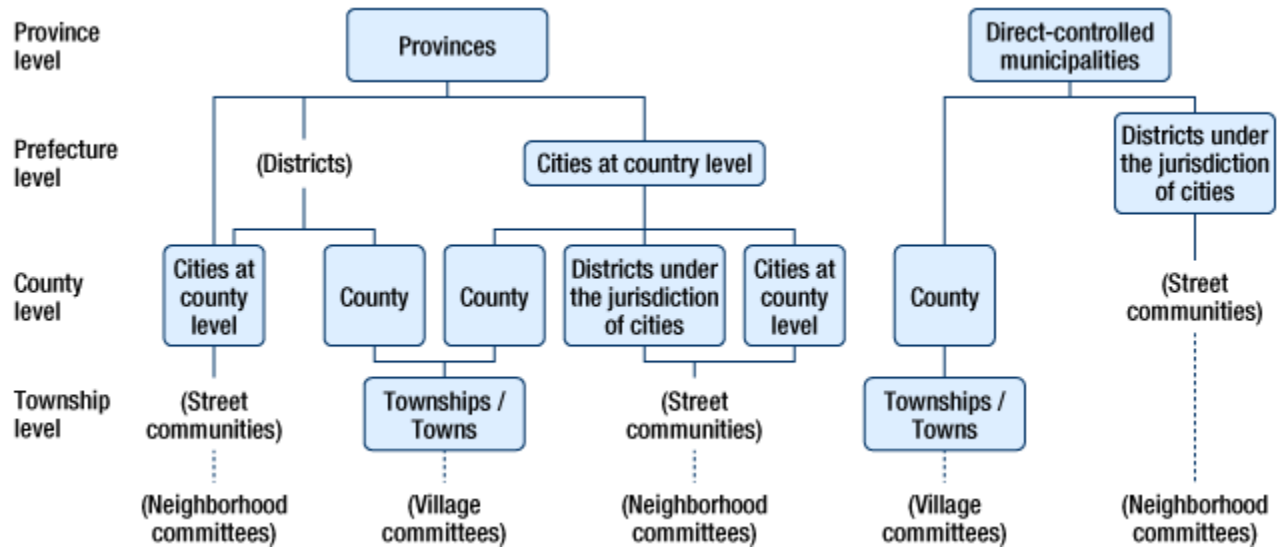
- Liu Ying. A, General Manager Billion Star Industrial Ltd., Chongqing- China, September 2014

Bijlage 1 : Overzicht van de Chinese dynastieën

Bron : http://staff.pausd.org/~cbly/1web_design/4_final_11/shannon/history.html, geraadpleegd op 17 juli 2014

Bijlage 2 : De indeling van het huidig gedecentraliseerd Chinees systeem

Bron : “The Japanese Ministry of Land , Infrastructure , Transport and Tourism ” , 2000 , *An Overview of Spatial Policy in Asian and European Countries.*

Bijlage 3: De 3 regionen waar China in verdeeld was gedurende de WDS

East, Central and West Parts of China

Bron: FAO, <http://www.fao.org/docrep/006/y4856e/y4856e0a.htm>, geraadpleegd op 16 september 2014